

Σ ΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ov — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 391

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 1926

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 8

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Εσωτερικού, ετησία δραχ. 100
Εξωτερικού 1 Λίρα *Αγγλίας
— *Αμερικικής Δολλάρια 5

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο Λορέντζος εισήλθεν εις τὸ δωμάτιον κάτωχος, μετὸ βλέμμα αὐστηρὸν καὶ ἄγριον, μετὰ χεῖλη ὑποτρέμοντα ἐξ ὀργῆς.

Ἐπλησίασε τὴν Ἀζίζαν καὶ δεικνύων εἰς αὐτὴν τὴν ἔξοδον.

— Ἄπιστο κορμί, τῆς εἶπε. Πλάσμα μαῦρο καὶ στὴν ψυχὴ ἀκόμη ποὺ σ' ἔφερε ἐδῶ γὰρ προδώσης τὰ μυστικά μου. Ξεκουμπίσου τώρα. Φύγε καὶ χάσου! Ἀὔριο τὸ πρωτὶ θὰ ἐρθῇ ὁ Ναμπῆ γὰρ σ' εὖρη καὶ θὰ σοῦ πληρώσῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας σου.

Ἡ Ἀζίζα ἔσκυψε τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἐφυγεν ἀπηλπισμένη.

Ἦτο τόσον ἔνοχος, ὥστε δὲν ἐσκέφθη κἄν γὰρ προσφέρει οὐδὲ λέξιν συγγνώμης καὶ ἐπεικειας διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν τὸν ὁποῖον ἐπρόδωκε.

Ὁ Λορέντζος, ὅταν ἡ μαύρη ἐφυγεν, ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ ἐπειτα ἐπανήλθε πλησίον τῆς Κρινούλας καὶ τῆς εἶπεν:

— Ἡ ἀθλία αὐτὴ σ' ἐγέλασε.

— Πῶς;...

— Σ' ἐγέλασε, Κρινούλα.

— Ὅχι... ὄχι μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ τὴν ἐξηνάγκασα γὰρ μοῦ φανερώσῃ τὰ μυστικά καὶ καταχθονία σου σχέδια, τὸ ὁποῖον εἶχα ὑποπτευθῆ. Δι' αὐτὸ τὴν ἔφερα εἰς τὴν θέσιν γὰρ ὀμιλήσῃ, χωρὶς ἐκείνη γὰρ τὸ θέλη. Μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν λοιπόν...

— Ὅχι...

— Μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν, Ἄ! ἄθλια! μετὰ ἔχεις ποτίσει ὑπνωτικόν...

— Σοῦ λέγω ὄχι...

Ὁ Πειρατὴς Πέρος ὁ Τρομερὸς καὶ ἡ ἐρωμένη του Κρινούλα εἰς μίαν ἀκτὴν τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἀπαγωγῆς

— Δὲν σὲ πιστεύω πλέον. Δὲν σὲ πιστεύω, διότι γὰρ, μέσα εἰς τὰ μάτια σου διαβάξω τοὺς βδελυροὺς σκοπούς σου. Νὰ ἐπωφεληθῆς τὸν ὑπνον μου ἠθέλεις, πανάθλια. καὶ γὰρ με καταστρέψῃς! Δὲν ἔχεις τὴν τόλμην ν' ἀποκαλυφθῆς στὰ μάτια μου ὁποῖος πραγματικῶς εἶσαι καὶ γ' αὐτὸ κατέφυγες εἰς τὸ ἄτιμον αὐτὸ μέσον.

— Ἐπὶ τέλους ν. β' ἀνέκραξεν ὁ Ἰταλός, ἀφαιρὼν τὴν προσωπίδα τῆς ὑποκρισίας, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

— Ἄ! τό ὁμολογεῖς λοιπόν;

— Ναί.

— Ἄθλια; Καὶ αἱ ὑποσχέσεις σου;

— Ὅα τηρήσω, διότι σ' ὑπέσχεθην.

— Καὶ θὰ με ἀφήσῃς ἐλευθέραν;

— Ναί.

— Καὶ θὰ με ἀποστείλῃς εἰς τὴν πατρίδα μου;

— Ναί. Θὰ σὲ στείλω εἰς τὴν πατρίδα σου. Τὸ ποσὸν ποὺ ἐμέτρια δια γὰρ σὲ ἀγοράσω, δὲν θὰ τὸ ζητήσω πίσω. Ὅταν φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, θὰ πάρῃς δῶρα πλοῦσια. Ἀλλ' ὄχι αὐτὰ θὰ γείνων ὑπὸ τ' να ὄρον...

— Ποῖον;

— Νὰ γείνης πρώτα ἰδικὴ μου...

— Ἄθλια;

— Τώρα ποὺ βρίζεις μοῦ φαίνεσαι πιδ θελκτικῆ. Ἐμπρός. Λέγε διθέλεις. Αὐτὸ με διασκεδάζει.

— Κακοῦργε! Διασκεδάσεις με τὴν ἀγωνίαν τῶν ἄλλων. Τι θηρίον λοιπόν εἶσαι σὺ;

— Θηρίον! Ὅχι δά!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 2αν σελίδα)

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

Πάντα καλλίτερος είμαι από εκείνους, από τα χέρια των οποίων σ' έσωσα, Γι' αυτό τουλάχιστον έπρεπε να μου είσαι ευγνώμων...

— Ευγνώμων! Ευγνώμων προς ένα μαρόν, προς ένα κτηνάνθρωπον, προς ένα...

— Προς ένα άνθρωπον, ο οποίος έμπορει να φωνάξη εδώ τους δούλους του να σε μαστιγώσουν και δεν τ'ό κώνει όμως. Δεν τ'ό κώνει γιατί τ'ό φόροφό σου τ'ό μορμί θέλει να τ'ό απολαύση χωρίς τραύματα χωρίς τ'α μαύρα σημάδια του βούρδουλα επάνω σου...

— Δεν φοβόμαι τ'ας απειλάς σου, πανάθλιε. Και αν σου μιλώ όπως σου μιλώ, αν την στιγμή που περιμένεις να πείσω σ'α πόδια και να σε παρακαλέσω, δεν τ'ό κώνω, αυτό σημαίνει ότι έχω όλα τα μέσα εις την διάθεσί μου, να λυρωθώ από την άτιμον παιδιά, την όποιαν μου σπηρεύει...

Και η Κρινούλα, μεγαλοπρεπώς όρθωμένη πρό του 'Ιταλού, ο οποίος εξηκολούθει να μειδιά άτάραχος.

— Λορέντζε, τού είπες. Είμαι κόρη ή όποια εγεννήθη από πατέρα πολέμιον και υπερήφανον και από μητέρα, ή όποια μ'έμαρθε να μη φοβόμαι τον θάνατον, όταν πρόκειται να υπερασπισθώ την τιμήν μου...

— 'Ε! Λοιπόν;

— 'Εν όνόματι του Θεού, Λορέντζε αν είσαι χριστιανός.

— 'Εν όνόματι παντός ό τι έχεις προσφιλέεις εις τον κόσμο, σέ εξορκίζω. 'Η άνοιξέ μου την θύραν να φύγω, ή άφησε την 'Αζρίαν να μου φερη...

— Τό αντίδοτον;

— Να!

— 'Ο Λορέντζος έγέλασε και έπειτα είπες.

— Μα είσαι πολύ άφελής, μικρούλά μου. 'Εγώ περιμένω άυποπόμως την ώραν που θα καταληφθής από τον άπνον κ' σου μου ζητείς να σε άφησω να φύγης, ή ή να σου επιτρέψω να μου έγγυασθής...

— Πανάθλιε! Διά τελευταίαν φοράν σέ προσκαλώ να παραιτηθής των άτιμων σκοπών σου...

— Με προσκαλείς;

— Να!

— 'Ε λοιπόν, μικρούλά μου όχι. Χίλιες φορές όχι! Πάρε το και συ άπόρριον και έλα κάθισες κοντά μου να συνομιλήσωμεν περί της έλευθερίας σου, την όποιαν σου ό πόσομαι να άποδώσω μετά δύο μήνας από σήμερα, αν έννοείται εις τό διάστημα αυτό δεν μου όμιλείς να τόν βάρβαρον και άπότομον τρόπον που μου όμιλείς, άπόψες.

— Τότε, Λορέντζε άπελπίσου! 'Αν μένης εδώ έλπίζω ότι θα με άπολαύσης, πανάθλιε...

— Σου είπα ότι έχω τό μέσον να λυρωθώ από την παιδιά που μου έστησες και να διαφύγω τον κίνδυνον να κωλυθώ εις την λάσπην της άτιμίας μαζί σου. Περιμένε...

Και έδρασε και εισήλθε εις τον κοιτώνα της, και υπό τό προσκεφάλαια της κλίνας της ανεζήτησε την μάχαιράν της, την όποιαν είχε κρύψει εκεί...

— 'Αλλά νέος τρόμος την κατέλαβεν...

— 'Η μάχαιρα είχεν έξερατισθή.

— Ήσενόνησεν άλλαχού 'Ανεστρεψε τ'α στρώματα της κλίνας τώρα, ήσενόνησεν εις τ'α έπιπλα. ανεζήτησεν...

— Είς μάτην όμως.

Και ήκουσε τότε την φωνήν του Λορέντζου να της λέγει:

— 'Αδικα φάχνεις, μικρούλά μου. 'Εκείνο τό όμορφο μαχαίρι που είχες μαζί σου, σου τό έπήρα χωρίς να τ'ό έννοήσης...

— Κατάρα! έπιθύμισεν ή Κρινούλα... Πρέπει λοιπόν να μείνω εδώ μέσα και να χαθώ; 'Α! όχι...

Και όρμησε προς τό παράθυρον.

— 'Εγνώριζεν ότι τό παράθυρον εκείνο εύρισκετο εις ύψος μέγα, ήγολετο δέ και έβλεπεν εις μεγάλην μαρμαρίνην αυλήν.

Και άπεφάσισε να ριφθί από τό παράθυρον και μέσα εις τον τραγικότερον των θανάτων να εύρισκε την σωτηρίαν, εις την άπολυτρωσίαν από των μαρτυρίων εις τ'α όποια επί τόσας ήμέρας τώρα από της αλγυμάλωσας της έδοκίμασε.

— 'Αλλά και ή έλπίς εκείνη την εγκατέλειπε ταχέως.

Τό παράθυρον ήτο κλειστόν.

Πάσα δέ προσπάθειά της όπου, τό άνοιξη ένανύγησεν, έξανηλάσασα μάστιγα μέρος των δυνάμεών της, κατά την υπερτάτην εκείνην στιγμήν, κατά την όποιαν ένόμισεν ότι ήρξεν άισθανομένη τ'α πρώτα συμπτώματα μι'α γλυκείας ύπνλησίας, άποτελέσματος του τρομαρού ύπνωτικού με τό όποιον την είχαν ποτίσει...

— Παναγία μου, έπιθύμισεν έντρομος τώρα ή Κρινούλα... Χάνομαι... 'Αρχίζω να μη βλέπω καλά... Τό κεφάλι μου ζαλίζεται... Τά πόδια μου παραλύουν... 'Ο! Παναγία μου, σπασέ με...

Εδύσκετο έν τελεία άπογνώσει τώρα. Παρδίδετο όλοσον κατ'όλίγον εις την διάθεσιν του άπλου ύπνου, ο οποίος έπήρξε τ'ο βραδέως άλλά άσφαλώς και έν τούτοις εξηκολούθει να πιστεύη ότι ήδύνατο να σωθή άκόμη...

Κάθε μέσον αυτοκτονίας της είχεν επίτηδες άφαιρέσθ.

Και να πνιγθί δεν είχε πλέον την δύναμιν.

Τά χέρια της είχον παραλύσει και μετά δυσκολίας τώρα έκινει τούς βραχιόνες της.

— Και όμως πρόκειται... 'Ο! ναί... θα τον παρακαλέσω και θα με λυπηθώ...

Και συρομένη επί των ποδών της, αίσθανομένη τό έδαφος να φεύγη υπ'αυτήν, και τά γόνατά της άνα πάν βήμα λυγίζομενα, έπέρασαν από του έδος δωματίου εις τό άλλο.

— 'Επάνω εις ένα διβάνι διακρίνεν άτάραχον και γαληνιασέν τον βέβαιον περί της επιτυχίας του και του θριάμβου του 'Ιταλόν.

— 'Εσύθη μέχρις αυτίου.

— 'Εγονάτης μπροστά του, ήσασεν ίκέτιδας τ'ας χείρας της και έπιθύμισεν με φωνήν μόλις άκουομένην.

— Λυπήσου με...

— 'Ανόητη! τί φοβείσαι λοιπόν; 'Εγώ σέ αγαπώ...

Λυπήσου με, επανέλαβεν ή Κρινούλα. 'Ανθρωπος είσαι με καρδιά...

Αυτήν σου την καρδιά άς την συγινίση ό πόνος μου.

— Την καρδιά μου την συνεχίτησεν ή εύμορφία σου. Αυτό φθάνει για να γίνης εύτυχισμένη.

— 'Ανθρακε του Θεού! 'Επιθύμισεν ή δυστυχής! Λυπήσου με... Γονατισμένη μπροστά σου σέ παρακαλώ... 'Αφρη με και μη μ'έγγιζες... Ευγνώμων... θα σου είμαι, ευγνώμων εις όλην μου την ζωήν... Θα γίνω φίλη σου... θα παρακαλώ τον Θεόν για σένα...

— 'Ο μικρούλά μου! Μα εδώ ύποφέρεις στα άληθινά...

— Να!, ύποφέρω πάλιν...

— Δεν φταίω έγω γι'αυτό... 'Εκείνο τό τέρας ή 'Αζίρα φταίει που κάθισες και σέ ποσειδοποίησεν. 'Εγώ βλέπεις πόσον διακριτικός ήμουν. Για να μη φοβηθής έφρόνησας να σου δώσω όλίγο ναρκωτικό. μιάβρισε; 'Αν ήξευρα όλ'αυτά, θα σου έδωδα περισσότερον... Τώρα ύπομονή... Περιμένο να κοιμηθής.

— 'Οχι, όχι, όχι! είπεν ή Κρινούλα. Δεν θά κοιμηθώ... Δεν θέλω να κοιμηθώ...

— Δυστυχώς όμως θα κοιμηθής...

— 'Οχι.

— Είμαι βέβαιος περί των άποτελεσμάτων του ύπνωτικού μου.

— 'Ατιμεί! έπέβλισεν ή Κρινούλα.

— 'Εστο! Αδύρον όμως να ίδης πώς θα έχης εξημερωθή. Να ίδης τ'α γλυκά λόγια που θα βγανουν από τό ζαχαρένιο αυτό στοματάκι, και πώς ή παρουσία μου δεν θά σέ φοβίξη όπως αυτήν την στιγμήν!

— Ποτέ!

— Ποτέ; 'Οχι δά! Τό άκουσα και από άλλους αυτό τό ποτέ, αλλά δεν τό είδα καμιά φορά εξηραζόμενον...

Την στιγμήν εκείνην ή Κρινούλα μόλις κατώρθωνεν, υπερτάτας προσπάθειας καταβάλλουσα, να διατηρηται έν έγρηγορσει. 'Αλλά! α! προσπαθείται την αυτί άξήντησαν ταχύτερον τ'ας δυνάμεις της, και ύπερβίθησεν τό ύπνωτικόν εις την άπαισίαν και καταστρεπτικήν ένέργειάν του.

— Ποτέ!

— Καλά; είπεν ο Λορέντζος.

Και ριπτόμενος επί μι'ας έδρας.

— 'Αζίρα, είπες. Φύγε τώρα και κλείσε την θύραν που θα φύγης και μη φανί; σ'α μάτια μου, αν δεν σε φωνάξω... 'Εγώ θα μείνω εδώ λίγαις στιγμήσι άκόμη δά περιμένο. Μα λίγες όμως... Και ύστερα...

— 'Ερριψε λαίμαργα τά βλέμματά του επί του εύμελούς σώματος της Κρινούλας και έπιθύμισεν.

ρίσκετο τόσον πλησίον άνθρώπου, του όποιου τούς σκοπούς και τ'α σχέδια έγνώριζεν ήδη, ήθέλησεν έν' άπομακρυνθί.

Και γονατισμένη όπως εύρισκετο άκόμη, ήθέλησε να σηκωθί και να σταθί εις τούς πόδας της και να φύγη όσον τό δυνατόν μακρότερα του μέρους εκείνου.

— 'Αλλάτόφορον άποτέλεσμα έπήλθεν άποτόμως.

Μία ζυμώρη άγλώς εκάλυψεν αίφνιδώς τούς όφθαλμούς της, διά μέσου της όποιας τά περι αυτήν άντικείμενα έβλεπαν άμαυρά σκοτεινά, ζοφώδη...

— 'Η κεφαλή της έπειτα έβάρυνε...

— 'Οι βραχιόνες της μετά τότο κατέπεσαν άδρανείς κατά μήκος του σώματος της. Μία παραλυσία διέτρεχε τό σμά της. Παραλυσία εξορμήσασα από της κεφαλής, διαδραμούσα τ'αυς βραχιόνες, κατέλθουσα εις τά γόνατά της...

— Λυπήσου με άνανδρε! έπιθύμισεν.

Κατέβλεπεν ύπεράτον άγώνον, συνηθροισεν άσθενείς τνας δυνάμεις τ'ας όποιας ή θέλησίς της συνεκράτει άκόμη, ένικήθη και έβάδισε δύο μόλις βήματα προς την θύραν του κοιτώνος της...

Τούτο μόνον!

Μετά τό δεύτερον βήμα, α! αίσθησε την εγκατέλειψαν.

Είχεν κοιμηθί όρθια...

Και θά κατέπιπεν επί του πατώματος, αν μη ο Λορέτζος, όπισθεν της εύρισκόμενος, διότι προέβλεπεν τό συμβυόμενον, δεν την συνεκράτει...

— Τέλος πάντων! έπεκοιμήθη, άγριοκάτικο! έπιθύμισεν ο 'Ιταλός.

Και όπως εκράτει την Κρινούλα εις τ'ας άγκάλας του, έφώνασε.

— 'Αζίρα... 'Ελα μέσα...

— 'Η μαύρη δούλη φοβισμένη εισήλθεν.

— 'Επεσαν εις τό γόνατα. 'Εσύθη πρό των ποδών του Λορέτζου και του είπεν.

— 'Ελεος, ανήνθη μου...

— 'Α! μαύρον τέρας!

— Μην τό πής του Ναιπη, άφέντη μου, γιατί ήμπορεί να με σκοτώσ...

— Γιατί λοιπόν μ'έπρόδωκες, τέρας;

— 'Ενόμιζα ότι θα σούκανα καλό... 'Αφέντη μου πιστεύς με... Μα γυναικα την άπολαμβάνει κανείς καλλίτερα όταν θέλη κ'έκείνη ν'άπολαύση... Γι'αυτό άφέντη μου...

— 'Αθλίε! νομίζεις ότι σέ πιστεύω;

— Πιστεύς με άφέντη μου...

— Και αν τό κάμω, και αν σέ συγχωρήσω, μου ύποσχεςαι ότι εις τό έξής; θα με ύπερητήσης με άφοσίωσιν τυφλήν;

— Να!

— Καλά. Σέ συγχωρώ. 'Ελα τώρα να με βοηθήσης να μεταφέρωμεν αυτήν την πανέμορφη σκλάβαν μέσα.

— 'Η 'Αζίρα ήτο δέ άρκετα ρωμαλέα, έπροθυμοποίηθη να μεταφέρη μόνη της την Κρινούλα εις τον κοιτώνα της και να την άποθήσει επί της κλίνας της.

— 'Επειτα έστράφη προς τον Λορέτζον.

— 'Αφέντη μου, είπες... Για κολιτζέ την τι όμορφη που είπες...

— 'Ο κορφη, ναί...

— 'Αφρησέ τον όμως λίγο να ήσυχάση, άφέντη μου. Πολύ πεύμα και πολύ θέλησι είχες μέσα της... Κότταξέ άκόμη σφίγγει τ'α χείλη της... 'Ακόμη αισθάνεται, μα δεν ήμπορεί να όμιλήση... Λυπήσου την, άφέντη μου... Σέ μ'α τέτοια άγωνία ήμπορεί να πάθη και τίποτε.

Και μετά θανυσμού άτενίζουσα την κοιμομένη Κρινούλα.

— Και θά εινε κριμα και άδικο να χαθί ένα τέτοιο όμορφο πλάσμα... Κότταξέ ω μορφαίε!...

— Καλά; είπεν ο Λορέντζος.

Και ριπτόμενος επί μι'ας έδρας.

— 'Αζίρα, είπες. Φύγε τώρα και κλείσε την θύραν που θα φύγης και μη φανί; σ'α μάτια μου, αν δεν σε φωνάξω... 'Εγώ θα μείνω εδώ λίγαις στιγμήσι άκόμη δά περιμένο. Μα λίγες όμως... Και ύστερα...

— 'Ερριψε λαίμαργα τά βλέμματά του επί του εύμελούς σώματος της Κρινούλας και έπιθύμισεν.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είχον ένώσει διά κοινών θυρών τούς κοιτώνάς των, διήρχοντο δέ όμοι τό πλείστον των νυκτών, καθήμενοι και α! τρεις παραπλεύρως άλλήλων εις πλατί διβάνιον τοποθετημένον επί του προέκοντος και καινούργιους επαύλας του όποιου τά παράθυρα άφινον να εισεαυήν εύρογετική εις τούς εκ της ύψειας και του σφίγγους φλεγόμενους πνευμονάς των ή δροσερά νυκτερινή αύρα του Βοσπόρου.

— 'Αλλα τ'ας άτυχείς εκείνας νεάνιδας, ή θεά άλλήλων, έν τη συζυγική των άπομονώσει, τ'ας διέφλεγε παρά τ'ας έπαρηγόρει.

Φαίνεται ότι μόνον διά της ψυχής την φλόγα ή όμοιοπαθής συνητροφία επενεργεί ως ύδωρ επί της πυράς, διά την φλόγα της σαρκός ή όμοιοπαθητικής άποτελεί έλαιον.

— 'Αντατα τις λοιπόν να έννοήση ποίας ούρανομήκειας φλόγας άνέπεμπε κατά τ'ας νύκτας εκείνας ο έξώστης της παραθαλάσσιας επαύλας του εκδότηου και άπίστου μίτη, φλόγας προσερχομένης από τρεις ισοδυνάμους πηρής και από τρεις άεξανήτους χειμάρρους έλαίο!...

Θελλαι σαρκός.

Ούτως είχεν ή φυσιολογική και ψυχολογική κατάσταση κατά την 10ην πρωινήν ώραν του χαρμόλου εκίνου.

— 'Η θεά της γαληνιας θαλάσσης του ούραου του ανεφέλου, του έλαφρού κύματος, που άντχούσεν τό επί της άκτής φιλημάτα του άπαλά και λαθραία, ως φιλήματα έραστών, άνταλασσόμενα υπό την άπειλήν της σπ'αθής του γρηαιού και ζυλοτύπου πασσα, σ'αδμεν ήδύνατο να εύρη άντανάκλασιν εις τ'ας διεγορθεϊσας εκείνας ψυχάς.

— 'Ας φαίνεται γαληνια ή θάλασσα όσον θέλει άς φαίνεται όσον θέλει ο ούρανος διανύσης. 'Η διαύγεια και ή γαλήνη εινε ζήτημα άντιλήψως. Τίποτε δεν εινε ή γαλήνη της φύσεως όταν έγκατοπτρίζεται εις τρικυμώδη ψυχήν.

— 'Υπάρχει θελκτικότερον από μίαν μελιχρόν σεληνίαν άκτίνα. Και όμως, εάν ή άκτις σ'ατη πέση επί της έπιφανείας διεγυρημένου όκεανού θρυμματίζεται επ'αυτής εις άπειρα τεμάχια, διασκορπίζόμενα υπό κυματών, χωρίς έλπίδα να ένωθον ποτέ και να επαναδώσουν έκ νέου την ολοφάνητην εικόνα της.

— 'Αλλά και ποσάκις μία θάλασσα γαληνια, πιεζομένη άνωθεν από νέου πικνά, δεν άπέδωκε τό φρενιόν είδωλον της άστραπής; με την γλυκύτεραν του όφην.

— 'Εκαστος όρξων, είτε εις την φύσιν, είτε εις την ψυχήν του άνθρώπου, έχει τ'ας ίδικάς του τρικυμίας και τ'ας ίδικάς του γαλήνας. Α! καταστασεις άσυνα δεν εξαρτ'ονται άπ' άλλήλων, εινε μόνον όταν πρόκειται να επαισθήνη ή εξωτερικήν ή έσωτερικήν. Πολύλικη μάλιστα συμβαίνει ή αντίθεσις να επενεργή τόσον άντιοτρως επί της ψυχής, όστε ή γαλήνη της φύσεως να επαισθήνη την ιδικήν της τρικυμίας.

— Τούτο ακριβώς συνέβαινε και κατά την ώραν εκείνην. α! τρεις γυναικες ψυχή, α! θεώμενοι μάς και της αήτης γαλήνης του πόντου, είχον ένώσει τρεις όμοι τρικυμίας εις μίαν...

— Α! χείρες των, συνδεδεμένα διπλοσθεν επί των όσφίων των, άπατέλουν έν τούτοις τό θελκτικότερον σύμπλεγμα, που ήμπορούσες κανείς να φαντασθί. Α! εσθίεις των άτημελήτως άνοήτων προς τον λαμόν, άφινον να διαφαινόται τά πλουσιώτατα στήθη. 'Η βυθία κόμη της Γκιουζέλ, συμπλεκόμενη μετά της μελανής κόμης της μαλαχογής; 'Εμιάς, εις κάθε δροσερά πνοή της βοσκορτίδος αύρας, έπαρουσίαζεν ένα έλκος χυμώτος με σκοτεινάς φωτοσκιάσεις.

— 'Επί πολλήν ώραν α! τρεις γυναικες άφινον να πανάται τό βλέμμα των ορμβόν επί των ρυτιδωμένων υπό της σφ'ας υδάτων του Βοσπόρου, όπου προσπίπτουσαι α! άκτινες του ήλιου προσέβιδον έκθαμβωτικάς άναυγασίας.

— Τέλος ή φαιδροστέγα Γκιουζέλ διέκοψε πρώτη την σιωπήν:

— Νομίζω ότι άκούω βήματα εις τον κήπον. 'Ακούετε σεις;

— Να!, άπήνησεν ή 'Εμινέ, στρεφόμενη βραδέως προς τό άκρον του διαδρόμου, τό δ'όηγού εις τον κήπον. Θά έρχεται ο Λαλάς.

— Μου έρχεται μιά ιδέα, υπέλαβεν ή Γκιουζέλ γελῶσα.

— Λέγε, Γκιουζέλ, να γελάσω όλίγον διότι αισθάνομαι ότι θα σκάσω από την πληγήν, είπεν ή 'Εμινέ.

— Μου έρχεται ή ιδέα να ριζωμεν τον Λαλάν εις την θάλασσαν!

— Α! τρεις γυναικες άποβαλούσαι την δυσθυμίαν των, έδδθησαν εις καγχασιούς.

Κατά την στιγμήν εκείνην βροχασίως και καχύσαρμος άραψ του όποιου ή μορφή επαιρουσίαζε νόμιμως γραμμάς, μονίμως εκ φράσεως, έφάνη εις τό άκρον του διαδρόμου, προχωρών διά βραδέου βήματος προς τ'ας τρεις όδαλλασκας.

— Καλώς τον 'Αβδουλάχ! άνέκραξεν ή Γκιουζέλ.

— 'Ο έννοήσος; έχαυρήσας διά κομικου τεμενά και έσθη πρό των τριών γυναικών, διατυκώσας έν τη μορφή του τό χαρισέστρον και τό διαρκέστερον των μειδιημάτων.

— 'Αβδουλάχ! έξηκοκούθησεν ή Γκιουζέλ, γνωρίζουσα να κολυμβάς;

— 'Οχι, Γκιουζέλ χ'ανομί, άπήνησεν ο 'Αραψ.

— Θέλεις να σέ μάθω έγώ να κολυμβάς;

— 'Ο 'Αβδουλάχ εύρε την εύκαιρίαν να διαστείλη πλείοτερον τό παχ'α χείλη του.

— Κότταξέ δόντια που τά έχει! είπεν ή 'Εμινέ. 'Ολα γερά και κατάλευκα.

— Και τί του χρεαίζονται, υπέλαβεν ή Γκιουζέλ γελῶσα άφου δεν ήμπορεί να μασήση τό κρέας.

— 'Ο 'Αβδουλάχ έστένεισε κομικώς.

— 'Η Γκιουζέλ ήγήθη εκ του μέσον των δύο άλλων, ένθα εκάθητο και προχωρήσασα προς τον ένδοχον έλαβε την μαύρην και πλατείαν χείρα του.

— 'Αφρησέ τό χέρι σου έλεύθερον 'Αβδουλάχ, είπεν.

— 'Ο 'Αβδουλάχ έσηκώσεν.

— Δεν μου λέγεις, εάν έκοπτον τά δόντια σου λόγω χάριν, ποιόν γέας θά έπροτιμούσες: τό λευκόν ή τό μελαχροινόν;

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Η Μαριώρα, ως διακομένη, και μετά τό κλείσιμον της θύρας, υπό της ματίας της κυρίας Β.υιέκα, διηυδύθη με βήμα έσοπεμένου άνθρώπου ζαλισμένου προς τά κάτω.

— Τά ότα της έβόμβου και οι σφαλοί της ήσαν θολωμένοι.

— Μσε! όλίγον συνητήσας την Μελ πομένην, έπιστρέφουσαν έκ του περιπάτου μετά του Νίκου και του Χαριλάου, και τ'α παιδια σταματίσαντα την παρετήρουν έν εκπλήσει, φεύγουσα, με ένδύματα σκοτεινά, με την κόμην έν άταξί, με μολοκπα ύποκύανον εις τό μέτωπον, με σταγόνας αίματος επί του προσθίου.

— Μαριώρα! έφώνασεν ή Μέλπα όχηρά συγκεκινημένη. Τι έχεις; ποσ πάς έτσι;

— 'Αλλ' ή Μαριώρα διήρθε, χωρίς νά ίδη, χωρίς ν' άκούση.

— 'Ο Χαριλάος έτρεξε κατόπιν αυτής και προφθάσας αυτήν την ήρώτησεν. 'Αλλ' ή Μαριώρα έφάνετο ως άλοφορνούσασα, ως μη άντιλαμβανόμενη.

— 'Αφρησέ με, είπες με ένα λυγμόν ξερόν, και εξηκολούθησε να τρέχη ως παράφρων.

— Πόσον ώραν έτρεχε, διά ποίον οδόν διήρθε, ποιαν έντύπωσιν έκαμεν εις τούς διαβάτας, είνεσεν την είδον εύωα βραδίζουσαν με έξαγρίωσιν θεαπέτιδος φρενοκομείου;

— Ούδέν έκ τούτων άντελήφθη.

— 'Η κεφαλή της έβραζε και ή διάνοια και οι όφθαλμοί της ήσαν σκοτειμένοι.

— 'Εβάδιζεν ως ύπνοβάτης και μιά μόνη ιδέα παρέμεινεν σαφής έν τη ζάλη και τη συγχύσει του έγκεφαλου της ν' άποθύνη. 'Η μόνη διέσδοος εις την δυστυχίαν της, ή μονη θεραπεία διά τ'ας περιφρονησις και προσβολάς τ'ας όποιος ύφ'ατατο ήτο τό θάνατος.

— Αίφνης εύρέθη εις τούς άγρους και δροσερά πνοή άνέμου την έβρόησεν ν' άνανήψη όλίγον έκ του χάους των σκέψων της.

— 'Η θάλασσα ήπλοτου γαληνή και άκρυαντος, με τό μέγα μειδιαιμα της γαλήνης της.

— 'Εκεί όπου οι άτυχείς άνθρωποι έδροσίζοντο και άνέπνεον, αυτή θά έθάπτετο μετ'όλίγον, παραλαμβάνουσα μαζί της και τό τέκνον της. ίνα τό σώση από τ'ας δυστυχίας του κόσμου.

— Δεν θά ήτο προτιμότερον και δι' αυτήν να μην είχε γεννηθί;

— 'Ετρεχεν, έτρεχεν, οδυρομένη υπό της άκάμπτου χειρός της άπογνώσεως...

— 'Αλλ' α! τίνης ήκουσε συριγγόν ισχυρόν και παρατεταμένον και στρεφόμενα εις την άμαξοστοιχίαν του σιδηροδρόμου 'Αθηνών—Πειραιώς καταρχομένην την πεδιάδα.

— Και έσταμάτησεν.

— Οι ζοφεροί έξ άπελπισίας όφθαλμοί της εξέπεμψαν αίφνηδ'αν λάμψιν.

— 'Ενεθυμήθη ότι πρό όλίγων ήμερών ο σιδηροδρόμος έσίνος είχε φωνείσει έναν άνθρωπον, μη προφθάσαντα ν' άπομακρυνθί έκ της γραμμής, ή κατ' άλλους σκοπιώς παραμείναντα επί των σιδηρών γραβδών διά να φωνευσθί. Τις είδος ποιος δυστυχής να ήτο και αυτός;

— 'Αντί να εξακολουθήση την πορείαν της εις Φάληρον, όπερ άπέχεν πολύ άκόμη και όπου ήτο ένδεχόμενον να την έμποδίσουν ή να την σώσουν έστράφη προς δυσιάς.

— 'Ο ήλιος είχε δύσει, άφ'ήσας όπισθεν αύτου γλυκύτερον έρύθημα τό όποιον βαθμύδον ύπεχώρα εις ιδεώδεις χρωματισμούς.

— 'Η Μαριώρα, εύρισκομένη τώρα έγγύς του τέλους, δεν έσπευδεν.

— 'Ισως άνέμενε τά πικνωθώνια α! σμιαί της νυκτός, ίνα άσφαλέστερον εκτελέση τον σκοπόν της.

— Και σταματήσασα περιήγαγε τό βλέμμα εις τον πλήρη γαλήνην και χαρομήν έρξίζοντα.

— Τι όράσιος που εινε ο κόσμος του Θεού!

Και της ήρχετο ίσως ν' προσθήση: «'Αλλά τί κακός που εινε ο κόσμος των ανθρώπων; ή άκακος όμως ψυχή της δεν ήθελεν ούδέ παραμόνον καν να εκφραση κατά τό κόσμου, εις όν εύρίσκετο εκείνος, τον όποιον έλάτρευε και τον όποιον έν τη αγαθότητι αυτής ένόμιζεν ότι είχε καταστήσει δυστυχή! 'Α! λά ήξευσε γραμμάτα να του γράψ'ενα γράμμα! Με πόσον πόνον, με τί δάκρυα ματωμένα θά του έγχαρες! 'Αλλά ο θάνατός της ήτο τό εκφραστικότερον γράμμα...

— 'Ο θόρυβος της εκ του Φαληρνού εξορμήσας άμαξοστοιχίας την άπέσπασεν έκ των διαλογισμών της. Και εούρθη με βήμα βραδυπόρος την σιδηροδρομικήν γραμμήν.

— 'Απειχε δέ πενήνκοντα μόλις βήματα από την γραμμήν, διε ήουσε νέαν άπιστοίαν καταρχομένην με φοβεράν όρμητή και πάταγον... Και έτερες εκφρων, έηρξες με όλην την δυνάμιν της, διά να μη λάβη κινδόν να φοβηθί και μετανοήση, διά να ύη προφθάσουν να σταματήσουν την μηχανήν.

— 'Απειχε δέ δύο βήματα και ή άμαξοστοιχία κατέφθανε καταπληκτική έν τή όρμη της, φρενική με τον έρυθρόν όφθαλμόν της, όστις βακάνει και άπολιθώνει τά θύματα. Και έρριφθη πρό του εξαρχομένου σιδηρού τέρατος, νεκρωμένη ήδη υπό του τρόμου, πριν ή την διαμελήσουν οι τροχοί...

— 'Ο μηχανικός άντελήφθη τό συμβάν ως άστραπήν, άλλ' ήτο τόσφ αίφνιδιον και μετά τόσας ταχύτητας έβανεν ή άμαξοστοιχία' όστε δεν ήδύνατο να κάμη τίποτε. 'Οταν δέ μετ'όλίγον έφθασεν εις Φάληρον, άνεκόνησε τό πρ'αγμα εις τον όδηγόν της άνερχομένης άμαξοστοιχίας.

— Τούτου ένεκα ο όδηγός εκάνονισεν ούτω τον δρόμον της άνερχομένης άμαξοστοιχίας, όστε την έσταμάτησεν εις τό ποδοειχθέν μέρος. Πράγματι δέ ές της θυρίδας του ο μηχανικός διέκρινεν εις μικρόν άπόστασιν όγον τινά ως άνθρώπινον σμά κατακείμενον. ('Ακολουθεί)

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Αρ. 23 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ο τρόμος σε κάνει να βλέπεις φαντάσματα καλή μου Κασσιανή. Ο 'Ακίλλας, ο 'Αθλιός αυτός εύρισκεται πολύ μακριά από δω και ποτέ πια δεν θα το μάρτυρα να φανή στο Βυζάντιο.

—'Ωστε λοιπόν;
—'Όποτε είδες κάποια όπτασια φοβερά. Σε είχαν δέσει;
—'Ό, ναι. Τα χέρια μου έπονουσαν πολύ. Με είχαν δέσει και ήθελαν να με σκοτώσουν... Θυμάμαι... και τον Πετρωνά.

—'Αλλοίμονο σ' αυτόν Κασσιανή! 'Αλλοίμονο στη Θεοδώρα.
—Και τι κακό λοιπόν έκανα εγώ στον Πετρωνά για να ζητάη τον θάνατό μου; Γιατί σε αγαπώ; Αυτό λοιπόν είναι άμαρτημα;

—Ο Θεόφιλος, έπειδή φοβόταν να μη συγκινηθώ ή Κασσιανή άκομμη περισσότερο με την ανάμνηση των θλιβερών συμβάντων εκείνης της νύκτας, προσπαθούσε να γυρίση σε άλλο θέμα την συνομιλία των.

Την ώδηγησε κοντά στο πατρικό της σπίτι και εκεί κάτω από τους θόλους των προπυλαίων έμεινε μια ώρα κοντά της. Της έμιλισε πάλιν για την άπειρη αγάπη του και πριν χωρισθούν της είπε.

—Κασσιανή, αύριο ή βασίλισσα Θεοδώρα θα πληρώση για τα βάσανα που έπεράσες εσύ αυτή την νύκτα. Αύριο θα κατέβη από τον θρόνο και θ' ανέβη εσύ, Κασσιανή.

—Ναι, απήγγησε ή Κασσιανή, ναι, θέλω να γίνω κ' εγώ βασίλισσα.

—Ναι, μα τον Θεό, θα γίνης, Κασσιανή, είπε ο Θεόφιλος και άρου την επίληση με λαχτάρα, έφυγε.

Η αύρινη ημέρα.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Θεόφιλος διέταξε:
—Συλλάβετε και φυλακίστε τον Πετρωνά. Ούτε αυτή ή βασίλισσα δεν έχει το δικαίωμα να τον δει.

Κατόπιν εξέησε να φωνάξουν τον Πατριάρχη. 'Όταν τον έβλεπε θά του ζητούσε χωρίς μεγάλη δυσκολία να του επιτρέψη να χωρίση την Θεοδώρα.

Ο Θεόφιλος τόσο πολύ αγάπησε την Κασσιανή ώστε δεν έδίστασε να στείρη στα έργατα για να την άποκτηση έντελως.

Κάτι τώρα ήταν άπορασιμύς εν ανάγκη ν' άπειλήση και τον Πατριάρχη για να του δώση το διαζύγιο.

Έξαρνα ή Θεοδώρα παρουσιάσθη πρό του Θεοφίλου. Έστάθηκε τότε μπροστά του με ύπερφάνεια και με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος της του είπε:

—Εσύ είσαι βασιλεύ που έθωσες την διαταγή να φυλακισθώ ο αδελφός μου ο Πετρωνά;
Πέ μου γιατί το έκαμες αυτό. 'Αν δεν θελήσης εσύ να μου φανερωσης την αιτία θά σου την πω εγώ.

—Ο Θεόφιλος έγινε έξω φρενών.
—'Αλλοίμονό σου, Θεοδώρα, άλλοίμονό σου που ζητάς να εξελέγης τας πράξεις μου.

—'Ενοχε σύζυγε, απήγγησε ή Θεοδώρα που περιφέρεις την βασίλικήν σου πορφυρά κάτω από τα παράθυρα μιās πόρνης, γιατί με άπειλεις; Μήπως έχω πλέον να φοβηθώ τίποτε; Μήπως δεν μου έπήρες, ο, τι πολυτιμώτερον είχα στη γη; Πρώτα τον σύζυγο, τον όποιον αγαπούσα και ύστερα τον αδελφό;

—'Εσύ είπα ένοχη. Σώπα!
—'Εγώ δεν έχω έραστην, εγώ δεν προδίδω την συζυγικήν πίστιν όπως κάμεις εσύ. 'Ενοχος είσαι σύ, ένοχος είναι ή Κασσιανή, το τέρας αυτό το διαβολικό που έφανερώθηκε σαν άγγελος για να καταστρέψη την γαλήνη και την αγάπη μας.

—'Η Κασσιανή δεν είναι κλέπτρια και άμαρτωλη.
—'Αλλά τι είναι λοιπόν ο βασιλεύ;

—'Είναι ή βασίλικη μηστιή μου από σήμερα.
—'Κι' εγώ; 'Εγώ τι είμαι τότε;

—'Εσύ; 'Ησουν σύζυγός μου άλλοτε, ήσουν ή βασίλισσα έως αυτήν την στιγμή. 'Αλλά τώρα δεν είσαι πια τίποτε. Περιμένο τον Πατριάρχη για να κανονισθώ το διαζύγιό μας.

—'Εν τώ μεταξύ εσύ κλείσου στο διαμέρισμά σου και μη βγής από κεύ. Μη ληθμονείς ότι δεν είσαι πια βασίλισσα. Τώρα δεν σου μένει άλλο πια παρά να διαλέξης τον μηστήρα που θά πεις.

—'Η Θεοδώρα κατάπληκτος από τα λόγια αυτά του Θεοφίλου, κάτι εξέησε να πη. 'Ο Θεόφιλος όμως την κραυνοδύλησε με μια ματιά και την ήνάγκασε να συμμορφωθώ με της διαταγές του.

Μόλις έφυγε ή Θεοδώρα ο Θεόφιλος εκάλεσε το πρωθυπουργό του Κράτους και του είπε:

—Αύριο χωρίζω από την βασίλισσα, ή νέα δε βασίλισσα θά είναι ή Κασσιανή. 'Η άπόφασίς μου είναι όριστική και άμετάκλητος.

—'Ο πρωθυπουργός χαμήλωσε το κεφάλι εις σημείνον ύποταγής.
(Ακολουθεί)

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ
"ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ"
ΕΙΝΑΙ ΤΟ Μ.Θ.ΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΣΚΛΑΒΩΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΕΥΘΥΣ ΕΣ ΑΡΧΗΣ

C. WALK

10 4 — II, 13 — 17 — 5 10

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

Θά ήτο ο έννάτη πρωινή, ότε προσεκληθήν υπό του διευθυντού της αστυνομίας κ. Βαστων να έργασθώ δια την ανακάλυψιν του δράστου ενός φοβερού εγκλήματος.

Είς το μέγαρον Φέλις Πάξ εύρέθη φουεμένος ο γέρων Πάξι αυτός ο τρομερός βασιλεύς του σίτου, φέρων κάταγμα εις την κεφαλήν από σιδερένιο κιροπήγιον.

Μόλις έφθασα εις το μέγαρον του εξακομμυριούχου Πάξ, ή πρώτη μου φροντίς ήτο να εξετάσω λεπτομερώς το δωμάτιον. 'Ο ιδιαιτερος όμως γραμματέυς του δολοφονηέντος κ. Μπουρκ μου έφερε δυσκολίας εις αυτό. 'Ο άνεπίδός του δολοφονηέντος επενέβη τότε.

—'Ας αφήσωμε την κ. Σούφτ να κάμη την δουλειά του.
'Η εξέτασις του δωματίου κανένα άποτέλεσμα δεν είχε.
'Ηρχιστα τότε ν' ανακρίνω τα πρόσωπα.

—'Εν πρώτοις άπετάθην εις τον άνεπίδον του δολοφονηέντος τον κ. Μαγιώ. ο όποιος έμεινε εις το μέγαρον μαζί με τον θεϊον του.

—Πότε έχωρίσατε με τον θεϊον σας; τον ήρώτησα.
—'Χθές το βραδυ στάς δέκα. Κρατούσε στα χέρια του το κουτάκι με το φλωρεντινό ρουμπίνι κι' έπήγε να το φυλάξη στο χρηματοκιβώτιον. 'Αργότερα, στην πίστι μου, δεν ξεύρω τίποτε. Το έβδαιον ήτο ότι όταν με άφηε ο βαστούσε στα χέρια του το κουτάκι με το ρουμπίνι.

—'Ενθυμείσθε πως ήτο ντυμένος ο θεϊός σας;
—'Όπως τον βρήκαμεν νεκρό. Φαίνεται ότι δεν είχε πλαγιασεί άκόμη ούτε καν είχε άρχισή να γδύνεται.

—Κύριε Μαγιώ κ' έσείς κύριε Μπουρκ, σας παρακαλώ να μου επιτρέψετε να σας κάμω έρευναν. 'Η αλήθεια είναι ότι καμμίαν άμφιβολίαν δεν έχω ότι το ρουμπίνι δεν εύρίσκειται άπάνω σας. 'Αλλά θά παραδεχθήτε ότι τοϋτο είναι μέτρον προνοίας, το όποιον επιβόλλεται.

—'Ο κ. Μπουρκ έδόχη με δυσκολίαν να ύποβληθώ εις έρευναν, ενώ ο Μαγιώ έδόχη εύχάριστος.

—'Η έρευνα έγινε λεπτομερεστάτη, χωρίς όμως να έλθη τίποτε εις ψάς.

Μεταξύ των προσώπων τα όποια δεν έπαυαν να έρχονται εις το μέγαρον από το πρωί για να ζητήσουν πληροφορίας για το εγκλημα, ήτο και ο συμβολαιογράφος κ. Ουίτ, ο όποιος μου έδήλωσεν ότι ο δολοφονηθείς πελάτης του Πάξ δεν άφησε καμμίαν διαθήκη.

—'Ο συμβολαιογράφος είδε στο πάτωμα το σιδερένιο κιροπήγιον και με ήρώτησε:

—Ποιός τό έκαμε αυτό κ. Σούφτ;
—'Αυτό προσπαθώ να μάθω.

—'Εν τώ μεταξύ ο ίτροός της εισαγγελίς κατεγίνετο να εξετάξη το πτώμα.

—'Ο ίατροός εν πρώτοις άδειασε όλες της τσέπες του πτώματος. Δεν είχαν μέσα τίποτε άπολύτως. Κατόπιν έσήκωσε τον άριστερον βραχιόνά του και εξέησε τα δάκτυλά του.

—Το δέρμα της χειρός έφερε μερικά μελανά ττίγματα και ίχνη τσουγκραγιών.

—'Ο ίατροός μ' εκύτταξε και μου είπε:

—'Θα έλεγε κανείς ότι ο δυστυχής αυτός θά έκρατούσε στα χέρια του κάποιον άντικειμενον, το όποιον ο δολοφόνος ήγανίσθη πολύ για να του τό πάρη.

—'Εσύρω τι ήτο αυτό το άντικειμενον. 'Ενα μικρό κουτί από έκείνη που θάζουν μέσα τα χρυσικά.

—'Τι είχε λοιπόν μέσα; 'Εσύρετε;

—'Νομίζω ότι έχετε άκούσει για το φλωρεντινό ρουμπίνι.

Είς το άκουσμα των δύο τελευταίων λέξεων τα γυαλιά μου ίατρού έπεσαν από την θέσιν των.

—'Έτσι λοιπόν! Αυτό είναι, κ. Σούφτ. 'Αν ή ύπόθεσις αυτή σας κάμη πολύν κόπο, είδοποιήσατε. 'Ισως μπορέσω να σας βοηθήσω.

—'Όταν ο ίατροός μετά το τέλος της εξέτασεως, ανεχώρησεν, έπαφελήθη της άδειας του την όποιαν μου είχε δώσει και μετέφερα το πτώμα εις την μεγάλην κίθουσαν του ίσογειου.

—'Όταν εισήλθαν εις το δωμάτιον διηυθύνθη πρός το παράθυρον και παραμέρισα τα παραπετάματα για να έχω περισσότερο φως. 'Εβρισά τότε μια ματιά στον κήπον και είδα το χιόνι να τον σκεπάξη λευκόν και άσπιλον. 'Όταν όμως έτελείωσα την εξέτασιν του πτώματος και έπήγα πάλιν εις το παράθυρον για να τραβήξω τα παραπετάματα, παρητήρησα ότι το χιόνι δόν ήτο πλέον άσπιλον. 'Ιχνη μικρών ποδιών έφαινοντο επάνω το χιόνι. Τα ίχνη αυτά με έπεισαν, ότι ενώ εγώ εξέταζα το πτώμα, κάποιος επέρασεν από τον κήπον, έπληρσίασε το παράθυρον, εκύτταξε μέσα και κατόπιν άπεμακρύνθη.

Χωρίς να διστάσω επήδησα από το παράθυρον και έπροχώρησα πρός την διεύθυνσιν του αυθάδους άγνωστου.

Είς κάποιον σημείον του όδρου έξω από τον κήπον συνήτησα τον έπιστάτη ενός γειτονικού μεγάρου.

—Μήπως είδατε κανένα να περνά από δω πρό όλιγων στιγμών; τον ήρώτησα.
—Μάλιστα κύριε, μου απήγγησε. 'Ενα πρόσωπον επέρασε πρό όλιγου από δω τρέχοντας. Τρεις άλλοι τον επερίμεγαν εκεί κάτω στη στάσι του τράμ.
(Ακολουθεί)

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

LILY BUTLER

ΕΝΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΜΠΑΤΣΟΣ

Δεν είναι πολύς καιρός, άρ' ότου ύπανδρευθήν τον Γκνέ, ο όποιος έχει την γελίαν άπαίτησιν να μη με άφήνη να εξέρχομαι μόνη εις τας όδους των Παρισίων.

—'Όρα! αλλά τότε εις τι χραιομέυει ο γάμος, αν δεν άποδίδη την έλευθερίαν εις την άτυχή γυναίκα.

—'Όταν είμεθα άνίπανθοι μας φυλάττον, τουλάχιστον όταν ύπανδρευθώμεν έποπε να έχομεν την έλευθερίαν μας!

—'Αλλ' ο σύζυγός μου ο βαρώνος Δεμαροίλ έχει παραδέξωσι ιδιουσίαις. 'Αν δεν ήμπορη να με συνοδεύη ο ίδιος, επιφορτίζει την μητέρα ή την άδελφήν του πρός τοϋτο εν έναντία δε περιπτώσει, όφείλω να λαμβάνω ως σίνδόν μου την θαλαμηπόλιν μου.

—'Εοχάτως άπεφάσισα να καταρρίψω τας ιδιουσίαις του άσφαλούς και άποτελεσματικώς, δια να άποκτήσω την έλευθερίαν μου, πάση θυσία. 'Εγνώριζα ότι ο Γκνέ είχε δώσει λόγον να παρενεβή εις ανέντευξιν δι' εγασίαν έμπορικήν, δια την όποιαν θά έδαπάνη όλόκληρον το άπόγεμά του, και συνεπώς δεν ήδύνατο να με συνοδεύη.

—'Απεφάσισα και τον είπα:
—'Θά εξέλθω, Γκνέ, θέλω να άγοράσω κάτι από τα καταστήματα.

—Πολύ καλά, αγάπη μου, θά περάσω από την μητέρα μου να την προειδοπήσω να έλθη να σε συνοδεύη.

—'Είπε πευιτόν, ή μητέρα μου είπε χθές, ότι δεν θά ήτο σύμφορον εις το Παρίσι.

—Τότε θά πάγω να το πω της άδελφής μου...
—Μη χάνης τον καιρό σου, ή άδελφή σου είναι άπρηγολημένη εις μίαν φιλανθρωπικήν άγοράν.

—'Α! πόσον στανγοροόμια, αγάπητη Ζολάνδη, πώς δεν μορτώ να σε συνοδεύσω και αναγκαστικώς; θά σε συνοδεύη ή θαλαμηπόλις.

—'Η Λουκία, μου έδήησε μια, ήμερας άδειαν δια να ιδή την μητέρα της, ή όποια είναι άσθενής, και ανεχώρησεν από το πρωί.

—'Αλλά τότε αγάπη μου, πρέπει να αναβάλω τας άγοράς σου δι' αύριον.

—'Α, όχι, έχω ανάγκη να εξέλθω.
—Μόνη;

—'Ο Γκνέ μου άπήνησε την ερώτησιν αυτήν με κόνον τοιούτον, ως ελ έπρόκειτο να ταξιδεύσω από της γης εις την οεληήνη.

—'Και διατί όχι; απήγηνα ήρώτος.

—'Αλλά, Ζολάνδη, δεν γνωρίζεις φαίνεται τοίς Παρισίοις. Μια κυρία όπως σύ, νέα και όραία, να εξέρχεται μόνη εκάθεται εις πολλά, ήμπορει να της όμιλήσουν να την παρακολούθησούν!

—Λοιπόν, αγάπητη μου, και να μου όμιλήσουν, και να με παρακολουθήσουν θά διασκεδάσω μ' αυτά. Γνωρίζω τι άπάντησιν θά δώσω εις τους αυθάδεις αυτούς κυρίους.

—Ζολάνδη, μην έπιμένης. Δεν είναι δυνατόν να εξέλθης μόνη. Το πολύ πολύ να εξέλθης έφ' άμύνης.

—'Α, όχι, όχι, Γκνέ, θέλω να εξέλθω, μόνη, πεζή, βεβαίωτα, δεν θά έχω πολύν έμπιστοσύνην εις την άσπητη της συζύγου σου δια να λήγης αυτό. Και όμως δεν είμαι πλέον ή μικρά οικότροπος, είμαι ή βαρώνη Δεμαροίλ!

—Λοιπόν, αγάπητη μου, επιμένεις; έτο, κάμε όπως θέλεις. 'Αλλ' αν σου συμβή τίποτε κακό, θά λυπηθής ότι δεν ήκουσες τας συμβουλίας μου.

—'Ο Γκνέ ανεχώρησε θισαροστημένος. Μετά μεσημβρίαν ενεδύθην φόρεμα άπλούστατον και άμυνοδών χρομάτων, είπον ότι δεν είχαν ανάγκη άμύνης, διότι θά ύποσχυίζον τας όδους των Παρισίων δια του τράμ.

—'Υποχρήσασθαι δια την ανεξαρτησίαν μου, άπήλθον του Μεγάρου Δεμαροίλ, όπως επιβιβασθώ εις τον ίπποσιδηρόδρομον 'Ότέγυ. 'Αγιος Σουλπίκιος δια να φθάσω εις το Παρίσι της Ειδήριας.

—'Ηοθάνθη εύχάριστον συγκίνησιν ότι πραγματικώς θά άντιμετώριζον προσοκόμματα και πλείστους κινδύνους.

—'Εν πρώτοις ήγήνησα ότι δεν ήτο και πολύ εύχάριστον να ταξιδεύω δια του ίπποσιδηρόδρομου ενώ είχον άμαζαν ιδιόν μου.

—'Ενας κύριος άδέσους μου επήτησε το ποδάρι, μια γυναίκα πτωχή εκάθησε πλησίον μου, και εις τα γόνατά της έκρατεί ένα πολύ μεγάλο καλάθιον, εκ του όποιου εξήρχετο αναθυμιάσεις βρωμεραί.

—'Απέναντι μου μικρόν παιδίον, το όποιον έκρατεί εις τας άγκάλας ή μητέρα τον έφώναζεν Ισχυρότατα.

—'Αν ήδυνάμην πλέον ν' άνθέξω, κατήβην του ίπποσιδηρόδρομου άποτασιμένη να λήβω άμαζαν. Κατήλθον λοιπόν εις την όλιγάνθρωπον όδον

του 'Ότέγυ σκεπτομένην να σταματήσω την πρώτην κενή άμαζαν, ή όποια θά διήρχετο, διε άντελήφθη, διε εις κύριος κατέλθε του ίπποσιδηρόδρομου ταυτοχρόνως με έμέ, και με παρηκολούθει.

—'Προήγησησα, αλλ' ούδε βηματι Ζώσα εύρίσκειτο εκεί. 'Όπισθέν μου τα βήματα του κυρίου εκείνου έπληροίον από στιγμής εις στιγμήν!

—'Ω! αν ήκουον τας συμβουλίας του Γκνέ, θά ήτο προτιμώτερον.

—'Α! τι όραία νέα! ενθιθύριος πλησίον μου, ο άγνωστος.

—'Ηοθίωσα εκ της αιδούς και ήσυχθη, συγκρόνως δε ήοθάνθη τον αίμά μου να διατρέχη εις τας φλέβας μου.

—Χωρίς να ήρώσω τους όφθαλμούς, έπεισενα το βήμα. 'Ω! πώς έτορμα!

—'Αποτόμως τότε ο άναιδής εκείνος κύριος προήχώρησε και άνέκομν τον όδρον μου εκτεινών τας χείρας.

—'Αν θά προχωρήσης, άγγελέ μου, μου είπεν. Τότε αναγκαστικώς έσήκωσα τους όφθαλμούς και είδον άπέναντι μου άνθρωπον κομψώς έντεδυμένο.

—'Εφόρι δίοπτρα κυνά, το δε γένειόν του ήτο πυρόν.

—'Αφίσατέ με, κύριε, αυτό το όποιον κάμνετε εις καμμίον.

—'Ηναγκάσθην να κατακινήσω την ταραχήν, ή όποια με είχε κατακυριεύσει.

—Κακόν! Πώς, δεσποσίνε! Μια κυρία δεν αγαπά πάντοτε να άκούη ότι εις ώραία;

—Και ο αυθάδης προσεπάθησε να άνεγειρή τον πέλον μου.

—'Α! τότε δεν εκκατήθη, ή αυθάδεία του μου επέννευσε θάρρος.

—'Αν χείρς σταθεράς του κατέφερα ένα τέτοιον οράσιμα, που βεβαίως θά του έφάνη ο ήλιος κολοκύνθι, όπως λέγουν.

—Χάρι, χάρι, Ζολάνδη! έσο επιεικής! με άλλο ένα τέτοιον οράσιμα, θά με σύρης εις τον τάφον και τότε θά μείνης γήρα.

—Το γένειον έπεισε, αι κυνάι δίοπτρα έξηφανίσθησαν, και ένόπισόν μου είχον τον βαρώνον Δεμαροίλ, ο όποιος έδωκεν την έουθεν άκόμη παρειάν του ως εκ του ορασίματος, το όποιον του κατέφερα.

—Γκνέ, τι συμβαίνει...
—Τίποτε αγαπήτη μου! ήθελα να σε έμποδίσω να εξέρχεται μόνη, αλλά βλέπω ότι έχεις άοκετάς δυνάμεις να ύπερασπίζουσι, όταν τολήμησιν κανείς να σε προσβάλη!

—Και ή συνέντευξιόν;

—'Αλλ' αυτό εις άνεχώρητον.

—'Ασυχώρητον! ναι, σε πιστεύω! το μάγουλό μου με πονεί άκόμη. Και έχεις ένα χέρι τόσο βαρύ; 'Ενας μάτος ποί δεν έχει ταίρι!

—'Επί τέλους όμως, τώρα εξέρχομαι μόνη... και ή αιτία της έλευθερίας μου εις το φοβερόν οράσιμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Κατά το μάθημα της άριθμητικής ο διδάσκαλος λέγει εις ένα μαθητή:
—Πέτρε, έχεις δέκα ματάρεις την τσέπη και χάνεις δέκα! τι σου άπομένει!
—Μια τρώπα δισκολε!

—'Ο Κώστα διδάσκει εις τον μικρόν του άδελφόν άριθμητικόν.
—'Εάν από τα δέκα αφαιρέσω έκτά τι πράξις είναι;
—Πρόθεσις.
—'Όχι, καλέ! άκουσε έδώ: 'Όταν έχης δέκα καρδιά και σου πάρω έκτά, τι πράξις είναι;
—Κλοπή!

—Τι τακτικός άνθρωπος που είσθε, κύριε Β...έλεγε κύριος τις εισελθόν εις το γραφείον του πρώτου, διαρκούσης της άπουσίαστου.
—Πώς, τι έννοεσις; ήρώτησεν ο Γ...
—Νά, να καθήσεται να κλειδώσετε όλα τα συρτάρια του γραφείου σας, ενώ εξήλθατε μόνον δια πέντε λεπτά της ώρας. Αυτό ύπονοεί ότι εφοβήθητε μήπως μηύ κανείς και σας κλέψη τα χημάτια σας.

—'Α! όχι, κύριε Β, αλλά δεν μου λέτε, σας παρακαλώ, πώς ξεύρετε ότι τα συρτάρια είναι κλειδωμένα;

ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Κύριε, οι φίλοι σας σας στέλνουν ένα γάλο για τη γιορτή σας και ο κ. 'Ιωάννης ο ίατροός παραλαμβάνει από το χέρι του του σεράνου έναν θεώρατο γάλο μαζί με την σημείωσιν: «Χρόνια πολλά. Οι φίλοι σου».

—'Ο ίατροός σαν φιλότιμος κύριος έπευσε να καλέση τους πειδ άγαπητούς του φίλους για να φάνε το βράδυ το γάλο.

—'Εν τώ μεταξύ ή ύπηρέτρια εκανόνισεν όλην την... έροτελεσίαν. Έστειλε το γάλο στο φούρνο με πατάτες και παρεκάλεσε τον φούραση για τον έροφωρη.

—'Ο φούρασης πολλά δια ύπεσθήθη. Στά τελευταία της έδωσε ένα άριθμό. Τον άριθμό 10. Αυστυχώς ο άριθμός της έπεσε από το δρόμο. 'Ενας μικρός τον είδε, έσκυψε, τον έπήρε και της τον έδωσε. 'Αντί δισος τον άριθμό 10 της έδωσε τον άριθμό 9, τον όποιον αυτός είχε πάρει από τον φούραση προσοκίμασας για ψήσιμο ένα ταψι πατάτες γαυλί.

—Το βράδυ έμαρτύρησαν στού γιαρού όλοι οι κάλιοι του φίλου. Στής 9 διατάχθη ή ύπηρέτρια να σταλή να πάρη τον γάλο από τον φούρο. Έδωσε του φούραση τον άριθμό 9 και ο φούραση άνόπιστος της έδωσε το ταψι με της πατάτες. Την ίδίαν στιγμήν ο ύπηρέτης του πλανιού οπιτιού εκτυπούσε την πόρτα του ίατροού.

—Τι θέλεις; τον ήρώτησεν ο ίατροός.
—'Ο κύο Γιάννης έδώ δίπλα σας έρωτά μήπως ελάττει κατά λάθος ένα γάλο που τούχαν σταλή το πρωί οι φίλοι του!

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΡΕΛΛΟΥ

Το όπλον έχων επ' όμου, το κυνηγετικόν σάκκον εις το πλευρόν και άκολουθούμενος από δύο κυνηγετικά σκυλλία ένας κυνηγός, έστειλή πρό της θύρας του φρενοκομείου Δαφνίου δια να ποτήση το άλογό του. Κατά την στιγμήν εκέλην ένας τρελλός, άκολουθούμενος υπό του έπιστάτου του φρενοκομείου, εξήλθεν εις πελάτων. 'Ιδών τον κυνηγόν να τον πικρατήη, τον έλήρησας και του είπεν:

—'Εχετε, κύριε, ώραϊον άλογον! Πόσον σας εκόστισε;
—Χίλια φράγκα, είπεν ο κυνηγός.
—Και το όπλον πόσον σας εκόστισε; έπανηρώτησεν ο τρελλός.

—'Όχι όλιγώτερον από 800 δραχράς, απήτησεν ο έρωτώμενος.
—Και τα δύο σκυλλία;
—Κάθ' ένα άξίζει τουλάχιστον 150 φράγκα.

—Τι έχετε εις τον σάκκον; εξήκολούθησεν ο τρελλός.
—Μίαν μπεκάτσιν.

—Και πιά εις ή τιμή της μπεκάτσας;
—'Αν δεν άπατώμαι, μία και όγδόντα.

—'Αγαπητέ μου φίλε, ειπε τότε ο τρελλός, πέρνησε το άλογό σου και φύγε απ' έδω ταχέως, διότι αν ο διευθυντής του καταστήματος αυτού μάθη ότι ένας άνθρωπος λογικός διδαι 3,100 φράγκα δια να σκοτώση μίαν μπεκάτσιν, την όποιαν δύναιτα να άγοράση με 1,80, θά διατάξη άμέσως να σε κλείσουν έδώ μέσα. Και ξέρεις έδώ μέσα εις έλο τρελλό!

—'Ο κυνηγός άκόμη τρέχει.
Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

—Αγάπες που μεστώνετε την άπληρη ζωή [μου,
αγάπες σαν τριαντάφυλλα κι' άγόπες σαν [κοράλλια]
έδώ ή παιδοϋλα ή καστανή κι' εκεί ή μελαχροινή μου
κι' εκείνη ποτ με φίλευε δροσάτα πορτο[κάλα.

—Τι τακτικός άνθρωπος που είσθε, κύριε Β...έλεγε κύριος τις εισελθόν εις το γραφείον του πρώτου, διαρκούσης της άπουσίαστου.
—Πώς, τι έννοεσις; ήρώτησεν

ΣΤΗΝ ΜΟΥ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ ΣΥΚΗΣ

Πρό το γκισά τοῦ ασηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Κη... ἰσάζει μία θεσποινίς, ἐνθ' ὄρα μὲν γὰρ νὰ ἐγγύει εἰσπύριον, ἀνατρέπεται ἀπὸ κάποιον πα- χύσαρκον κύριον καὶ πίπτει ἀνάσκαλα. Τότε οἱ παριστώτες ἀντελήφθησαν ὅτι καὶ ἡ θεσποινίς ἐκεῖνη ἀνήκει εἰς τὴν κλίβαν τῶν «θεσποινίδων ὄχι», ἐκείνων δηλαδὴ ἡ ἑποῖς καθήγγησαν καὶ τὸ φύλλον τῆς συκῆς ἀκόμη, ἐκμοδενισθεῖσαι οὕτω μέχρι τοῦ βιθμοῦ τοῦ ἐμὴ περαιτέρω.

Ἐρωτῶ τώρα ἐγὼ ὁ ἀπλῆτικὸς ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος μέχρι πρό τινας εἰς τὴν ἀφέλεια νὰ θεωρεῖ τὰς γυναῖκας ὡς στόλιμα τῆς φύσεως, ὡ; τὸ καλλίτερον ἄνθος τοῦ περιβολιοῦ τοῦ θεοῦ. Ἐρωτῶ λοιπὸν: Ἐπιτρέπεται μέχρι τοῦ ποιοῦ ἐλευ- σινεῖο σημεῖο ἡ ἀπλοποίηση τῆς ἐσωτερικῆς τουαλέτας μὲς γυναῖκας τοῦ σημερινοῦ αἰῶνος ποῦ οἱ ἄνδρες κατορθώνουν νὰ διαπαροῦν διὰ τῶν βλέμματων τῶν γυναικῶν σῶμα κεκαλυ- μένον καὶ διὰ βελαντιζῆς ἀκόμη; Ἐπιτρέπεται νὰ ἐλάττωσιν ἕνα ὄρατον ἄνθος, ἄνθος ἐπάνω- ἐπάνω καὶ φύλλα τίποτε;

Καὶ ὁ μουσικισμὸς τότε καὶ ἡ ποίησις καὶ ἡ λατρεία τοῦ μυστηρίου; Τίποτε πλέον τὸ μυσ- τήριον. Ἄρκει νὰ γλυστρήσῃ μὴ γυναῖκα διὰ νὰ παραστώσιν ἐμεις οἱ ἀσχημαῖοι ἄνδρες πρὸ τῆς γυναικὸς τῆς Ἐύας, τὴν ὅποιαν εἶχε πρὶν ἀνακαλύψῃ τὸ φύλλον τῆς συκῆς. Ἄλλ' ἐπὶ τέλος εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς δυστυ- χοῦς μας προμήτορος οὔτε βετισταὶ ὑπάρχον, οὔτε μαγιά, οὔτε τίποτε. Καὶ τὸ σπουδαιότερον δὲν ὑπῆρχον οὔτε ἄνδρες. Ὁ κακομοῖρος ὁ Ἄ- δάμ ἦτο μόνος τῶν καὶ αὐτὸς τῆς περισσώτερας ὄρας τῆς περιπέτειας ἐνομιλῶν μὲ τὸν θεόν. Ἐ- γὼ τώρα; Ἀγέλα! Ἐλόκληροι ἀφρίζονταν ἀ- θῶν παρακολουθεῖν τὴν γυναῖκα διὰ νὰ τὴν ἀ- ποβασιάζουν εἰς μίαν πτώσιν. Πόσο ἀλλοτρίαν ἀ- λήθεια τὰ χρόνια; Ἄλλοτε ὁ ἄνδρας προσπα- θούσε νὰ ὑψώσῃ τὴν γυναῖκα καὶ τότε τὴν ἀπε- θάμαζε καὶ τὴν περιέδωκε διὰ λατρείας ἀφά- στου. Σήμερον περιμένει νὰ πῶσι γὰρ νὰ συγκι- νηθῇ. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Τόμαθα, οἱ Μανιώ μου ἀγλαόκαρπη καὶ ἐπιφοβή, πῶς ὁ ἀδελφός σου σοῦταίτε ἕνα τοκεῖ 200 δολλάρια γὰρ νὰ κινήσῃ νὰ πῆς στὸν Νέο Κόσμο καὶ νὰ μ' ἀφήσῃς ἐ- μένω νυφίω ἀνύφειο τὸ καὶ νὰ μ' ἀναγ- κάσῃς νὰ πάρω τὸ ἰώ- διο καὶ νὰ γίνω μα- καρτίτης.

Δὲν τὸ πιστεύω, ὁμως, ὅς πλαστικὴ μου εἰκόνα, πῶ; θὰ κινήσῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα νὰ πῆς στὸ Τοικάγο, γιὰ ἐσὺ βαρεθῆσαι νύφης στὸ δωμάτιό μου ποῦναι δυὸ βήματα. Καὶ γιὰ περικα- λέω νὰ πῆς στὴν Ἀμερικὴ; Πι σοῦ λείπει ἐδῶ ποῦ εἶ- σαι; Τὰ λούσα σου, ἡ ντοματοσαλάτα, τὸ κεπὸν σου τὸ μουκέτιο, ὁ Κα- ραγκιζῆς σου κάθε βράδι, γὰρ ὁ ἔρωτας, ποῦ μ' ἐστράγγιζες πειὰ καὶ μ' ἐξέρανες σὸν τὸ χαροῦπι; Τὰ λέω ντρέτα;

Ἄσε τὸ λοιπὸν τῆς περιπέτειας, ἀδερφεύ μου, καὶ κύλα μας ἐδῶ τὰ δολλάρια νὰν τὰ χαλάσουμε προτοῦ πῆσι ἡ λίρα καὶ ζημιω- θῆμε ἀμφοτέρω. Δὲν στὸ λέω αὐτὸ γὰρ τὸ συμφέρον μου, γιὰτὶ ξέρεις ἀνεμάθεος ὅτι σ' ἀγαπάω ἀνευ συμφέρου κ' ὑστεροβουλία. Ἄν ζητάω νὰ χαλάσῃς τὰ δολλάρια τὸ κάνω αὐτὸ γὰρ νὰ μεῖνῃ τὸ συνάλλαγμα στὸν τόπο. Μπῆ- κες τώρα;

Ο Κος Πικέ.

—Εἶνε σπῆτι ὁ κύριος Πικέ; —Ποῖς ἀπὸ τοὺς δύο κύριε, διότι ἐδῶ κάθονται καὶ τὰ δύο ἀδελφά! —Μά...Αὐτὸς ποῦ εἶχει μὴ ἀδελφὴ παν- τρεμῆνι στὸ Βόλο.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Καλὰ τὴν ἑπαθε

— Πρέπει νὰ ἔχετε καλὸν μάγειρον διὰ νὰ κατεσκευάζῃ τοια εἶδη φαγητῶν. Καθ' ἡ- μέραν εἶς τὸν κατάλογον βέβαιο ὅλο καὶ νέα φαγητὰ!

— Ἄ! κύριε, τὰ φαγητὰ εἶνε πάντα τὰ ἴδια τὰ ὀνόματα μόνον ἀνοῦν!

Αὐτοῖ τ ν ἔφεραν

Ὁ Πρόεδρος.— Πάλι ἐσὺ! Ποῖος σ' ἔφερε, ἐδῶ; Ὁ κατηγορούμενος.— Δεικνύ- ον τοὺς χωροφύλακας καὶ μετιδιόν: Τὸς βλέ- πετε, κύριε Πρόδρ!

Ἀναγίδιμτες ἦσαν.

— Γκασρόν, γιὰ ἔες, μὴ τρίχα μέσα στὰ ραδιόκι.

Ὁ ὀπτηρῆτης: — Πῶς! καὶ ἄλλη! Ἐως οὔτω νὰ σὰς τὰ φέρον πέταξα δύο

Ἐνα ζευγος γυαλιὰ

Ὁ Κουτεντιάδης; θέλει ν' ἀγοράσῃ ἕνα ζευγος γυαλιὰ.

— Δὸς μου ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ, λέγει εἰς τὸν ὑπάλληλον.

— Ἀμέσω, κύριε. Γιὰ ἔδες διαβάσετε καλὰ μ' αὐτὰ.

— Καθόλου.

— Περιεργον. Καὶ μ' αὐτὰ;

— Οὐτε.

— Αὐτὸ εἶνε σπάνιον... Λοιπὸν! μ' αὐτὰ διαβάσετε;

— Οὐτε καὶ μ' αὐτὰ.

— Μὰ ἐπὶ τέλος σὰς δίδω γυαλιὰ ἐξαί- σια καὶ δὲν μπορεῖται νὰ διαβάσῃτε! τί νὰ συμβαίνει;

— Συμβαίνει ὅτι δὲν ξέρω γράμματα!

Μιὰ καλὴ πρόταση.

— Κύριε, ἔχομαι νὰ σὰς κάμω μίαν κα- λὴν πρόταση ἀκούσατε: θὰ ὑπανδρευθεῖτε τὴν κόρην σας μὲ τὸν κ. Χ' καὶ τῆς δίδετε προῖκα 400,000 φράγκα, λοιπὸν ἂν θέλετε νὰ μὲ προτιμήσετε τὴν νυμφεύομαι ἐγὼ μὲ τὰ ἡμισυ! θὰ ἔχομαι κέρδος 200,000 φράγκα ἔ- καστός!

Ἀστεία εἶναι;

Ὁ ἔραστή; γονικλινῆς; —Σὰς ἀγαπῶ μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου, μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν μου, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ὑπάρξεώς μου.

— Γεωργάκη, ὄμιλες σοβαρῶς; ..

— Σοβαρῶς!... νομίζετε, ὅτι θὰ ἐφθεῖρα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ πανταλόνι μου ἂν τὸ ἔκανα εἰς τὰ ἀστεία;

Ἄν δὲν θὰ ἔαν.

Ἐλένη.— Συμφανεῖτε λοιπὸν μαζί μου πῶς δὲν πρέπει κατ' ἕνα ἄνδρα νὰ ἀπατᾷ τὴν γυναῖκα του!

Γιῶργος.— Ὅχι γιὰτὶ ἂν συμφωνοῦσα δὲν θὰ παντρευθῶ ποτέ.

ΕΝΩ ΔΕΝ ΕΛΠΙΖΩ ΤΙΠΟΤΕ

Νὰ ἤξευρες τὰ λόγια αὐτὰ μὲ πόση ἀγο- νία πέφτουν ἀπὸ τὰ χεῖλη μου... Νὰ ἤξευρες πόσο μεγάλος μάρτυρας εἶμαι αὐτῆ τῆ στιγμῇ ποῦ προσπαθῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω μὲ μὴ τρυφερῆ συγκίνησιν. Νὰ ἤξευρες πόση νέκρα, πόσο σκοτάδι, πόση ὀρφάνια αἰσθάνομαι μέσα μου τὴν στιγμῇ αὐτῇ ποῦ σοῦ γράφω... Εἶμαι ὁ νεκρὸς ποῦ τρα- γουδεῖ, εἶμαι ὁ σκοτωμένος ποῦ προσπαθεῖ ἀκόμη μὲ μὴ ματιὰ, μὲ μὴ κίνησιν, μ' ἕνα μισόλογο νὰ κάμῃ τοὺς ἄλλους νὰ πα- ρηγορηθοῦν, εἶμαι τὸ πονεμένο παιδί ποῦ κρατᾷε μυστικὸν τὸν πόνο του ἀπὸ ὅλους, γιὰτὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸν νοιώσῃ, γιὰτὶ τὸ πεισματάρικο κορίτσι, γιὰτὶ ἡ να- ζιάρια καρδερῖνα του, ἐχάθηκε γιὰ πάντα. Κι' ὁμως, κότταζε με... σοῦ τραγουδοῦ ἀκόμη, ἐνθ' ἡ με καίει τὸ μαρτύριο καὶ μὲ λι- γύζει ὁ μαρμαρῖος. Σοῦ τραγουδοῦ... Κι' ἀ- κόμα σοῦ τραγουδοῦ κι' ἀκόμα σὲ θυμοῦμαι, κι' ἀκόμα σ' ἀγαπῶ, χαμνέω μου καρδε- ρ.να... Σοῦ τραγουδοῦ, σὲ θυμοῦμαι, σ' ἀ- γαπῶ καὶ δὲν ἐλπίζω τίποτε, τίποτε... Κ' ἐνθ' δὲν ἐλπίζω τίποτε, σοῦ τραγουδοῦ... ΕΙΠΕΡΟΣ

ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ Η ΛΙΡΑ

Σαῖτε μὲ πολλὸ οἶκ ἐπιπλοιομένο. Τραπεζο- γία θάψα ἠδῆσθαι. Κουζίνα ποῦ θὰ τὴν ἐπιθυ- μοῦσα γιὰ σαλόνι. Καὶ ὅμως τὸ ἀνεργόνον πρῶ- γει ἔξω. Τρώγει τὸ μεσημέρι στὸ λιθινὸς. Δραχ- μὰς 120.20 διὰ νὰ τυλωθῶν δυὸ κούλιτες.

Κατὼν χροιάεται ἕνας, ὄχι βέβαια ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν ὅπου ἡ ζήτησι εἶναι πολλὴ ἐνοχλη- τική.

Μὲ ταξὶ στὸ δόκος τοῦ Σκαρμαγκὰ. Μὲ ταξί. Ἄλλὰ δὲν εἶναι τόσο πρόθυγοι ὅστε νὰ πᾶνε μὲ τὸ εὐτελες αὐτὸ μέσον τῆς συγκοινωνίας, τὸ ὅποιον μεταχειρίζεται ἀκόμη καὶ ἡ κυρία Παγόνα. Μὲ Καντιλάκ μάλιστα.

Ἡ ἀπόλαυσις τοῦ μεσημεριτικοῦ ἕπνον- κάτω ἀπὸ τὰ ὄρατα πέδιλα δάσους δὲν στοι- χίζει τώρα, παρὰ 360 δραχμὰς!

Τὸ ἀπόγευμα σὴς 6 ἐπιστρέφουν μὲ τὸ ἴδιον αὐτοκίνητον καὶ πᾶρουν τὸ παροῦτό τους στὴν πλάτ τῶν Φαλήρων.

Τὸ βράδι τρώγουν στὸ «Ἀκταίον. Ἀπὸ κομμέ- να ἐκατόφυρα κλυθὸν ἀκόμα.

Ἄλλὰ δύο παρασέρνεται εἰς κλύμα μέσα στὸ «Τροκαντερό».

Φθάνει ἐπὶ τέλος καὶ ὥρα τοῦ Καζίνο. Ἡ Καντιλάκ χάνεται σὸν βολίς πυροβόλου σὸν ὁρόμον τοῦ Ἀσπιδίου.

Ἄλλὰ καὶ τὰ χαρτονομίσματα ἀμφοτέρων τῶν συζύγων δὲν χάνονται βραδύτερον.

Στὰς 4 τὸ πρωὶ οἱ δύο σύζυγοι κάμουν τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ παρελθόντος εἰκοσιεταεταίου.

Γεῦμα 120 Σκαρμαγκὰς 350 Φάληρον 25 Λεῖανον 150 Τροκαντερό 150 Καζίνο 1200 Ἐν ὅλο 1995 Χίλια ἐνεκαίκοιαι ἐνεργήκοιτα πέντε δραχμὰς διὰ μίαν ἡμέραν καὶ διὰ δύο μόνον ἀνθρώπους. Νὰ τὸ αἶτον τῆς ομνροφᾶς. Ἡ Λίρα, κύριε δὲν ὑπάρχει στὸ χρηματιστήριον, ἀλλὰ στὸ Τρι- καντερό» καὶ στὸν Λόνονο. Περιεργον μὲν ἀληθὲς ὁμως. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥ ΒΑΖΟΥ

Ἐκεῖ ποῦ βαδίζει στὸν δρόμον ὁ κ. Βάζος, ἀκούει κάποιον ζητιάνο νὰ τὸν παρακαλῇ: —Κάνε μὴ ἐλεημοσύ- νη, ἀφεντικὸ. Νὰ χαρῆς ὅτι ποθήσῃ.

Ὁ κ. Βάζος σταματᾷ ἀμέσως καὶ λέγει στὸ ζη- τιάνο: —Ὅ, τι ποθήσῃς; Πο- θήσῃς, π-ὀθήσῃς, δηλαδὴ θὰ μὲ ὀθήσῃς νὰ κάνω μίαν καλὴν πράξιν. Κοίμα φιλε μου. Νὰ κάνῃς τόσο εὐκόλα καλαμποῦρια καὶ εἶσαι ζητιάνος. Πᾶρε αὐ- τὸ τὸ εἰκοσιπεντάρικο νὰ πῆς νὰ φῆς. Κότταζε μόνωκα ἂν σοῦρθῆ κανένα καλὸ καλομποῦρι νὰ μοῦ τὸ στελεῖς στὸ σπίτι. Νὰ ἡ διεσθύνεις μου.

Ὁ κ. Βάζος χαίρετ' ὁ διστυχῆς... —Μ' ἔκοψες, φωνάζει ὁ διστυχῆς... Ὁ κ. Βάζος βιάζει τῆς φωνῆς. —Μ' ἔκοψες, ἔκο-ψες, εφῆς, εφῆς, δηλαδὴ χθές... Μὴ φοβάσαι, φιλε μου. Ἄνθρωπος ποῦ κάνει καλαμποῦρια κάτω ἀπὸ τῆς πόδες τοῦ αυτοκινήτου δὲν ἔχει φόβο.

Ὁ κ. Σφιριτζιῶνης

Δι' εὐνοήτους λόγους.

—Λοιπὸν, ἐπισκέφθης ὅλα τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεώς μας; —Ναί, τὸ μόνο ποῦ δὲν ἐπισκέφθην εἶναι τὸ μέρος ποῦ μ' ἔστειλε ἕνας ἄμαξας, ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἔδωσα ὅσα μοῦ ἐξήτησε.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

50 λεπτά ἡ λέξις

— Ἐσμεράδα Κόρινθον. Εἶμαι τρισευ- χισμένος ὅπου αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ γράψω πρὸς ὑμᾶς. Σὰς παρακαλῶ θερμῶς νὰ συνεχίσωσιν ἀδιάκοπον ἀλληλογραφίαν, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερα, Ἄλ- ληλογραφίαν ἐνοῶ σοβαρὰν καὶ ἀληθινήν. Ἐάν εἰσθε σύμφωνος, ἀγαπητῇ Ἐσμεράδα, ἀπαντήσατε διὰ τῆ; «Σφαῖρας». Σὰς χαί- ρετῶ, «Ἀκούραστος τεμπέλης».

— Νέος 24 Μαῖον ἀπληλαγμένος Στρατι- στικῶν ὑποχρεώσεων, οικονομικῶς ἀνεξάρτη- τος, παραγωγικὸς τοῦ ἐπάγγελμα, ζητεῖ σύτρυπον εἰς γάμον. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι ἄς γρά- ψουν. Ἐμμανουὴλ Ἀγαπήτων, π. γ. Ἀθήνας — Καλαματιανὲς Ἄλτ. Ἀνταλλάσσω ἐπι- στολὰς καὶ κάρτ ποστάλ μὲ ὄλες. Ὅποια μοῦ πρωτογράφει θὰ τῆς χαρίσω τὴν καρδιά μου. Δὲν ἀπακλείονται καὶ ἄλλων μερῶν. Γράψατε Λεάνδρον Λεβεντικόπουλον, π. γ. Καλάμας.

— Κρυφὴ ἀγάτη, ἐξήτησα ὄνομά σου γιὰτὶ ἀμφιβάλλω ἂν εἶσαι ἐκείνος ποῦ φαντάζο- μαι. Δὲν ἀπήντησες. Πῆς θέλεις νὰ συνεννο- ηθῶμεν; Ἰδανικὴ ἀγάτη.

— Ζητῶ ἀπόφοιτον Γυμνασίου 25-30 ἐτῶν, ἀνεξάρτητον, ἵνα τὸν ὑποστηρίξω δι' ἀνωτέ- ρα σπουδὰς. Γράψατε: Ἀλίκη Μέντζου, π. γ. Ἀθήνας.

— Ποιὲς αἰδέριες καρδιὲς θὰ δυνηθοῦν νὰ στολίσουν μὲ τὰ περὶ ἐκλεκτότατα ἄνθη τῆς ἐλπίδος δυὸ γκρεμισμένους ἀγάτες ἢ νὰ ἀνα- δημοουργήσουν δυὸ νέες τοιαύτες; Ἄς γρά- ψουν Ἑλληνιστῆ, Γαλλιστῆ καὶ Ῥουμανιστῆ. Ἄγγελος Νέρης καὶ Εὐάγγελος Ἀγγελόπου- λος, π. γ. Ἰωάννινα.

— Ἐπῆρσε κ' ἑφέτος τὴν ἡμέρα αὐτὴ νὰ τὴν περάσω μὲ χαρὰ καὶ δάκρυα μακρὰ σου. Τὴ γιορτάζω, γιὰτὶ τὴν νοιώθω τόσο δική μου... Δὲν ἤλθα. Τὴν τελευταία στιγμὴ ἐματαιώθη. Σήμερα θὰ παρακολουθεῖσα κοντὰ ὅσα τώρα φανταστικῶς. Γιὰτὶ γράφεις τόσο περιορισμένα; Π' ἄλλους βρῆκαίτε τόσα πολλά. Πόσο ζηλεύω αὐτοὺς ποῦ βρῆσκονται κοντὰ σου σήμερα. Κρυφὴ ἀγάτη.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Χ. Βλάχος. Ἡ ἐπιστολὴ ποῦ γράψατε δὲν ἐλήφθη. Ἰωσ. Πάγκαλον. Ἐνεργάφτες. Ἀκούε. Τεμπέλην. Ἐχρησθήτε δραχ. 21 καὶ 50. Βιβλίον ἐστάλη. Ἄθαν. Μακρῶν, δεχθ- ῆμεθα εὐχαρίστως. Ἀκούραστον Τεμπέλην, ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἔργου σας θὰ στοιχίσῃ δραχ. 80

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαῖρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους, καὶ ἐνδιαφερομένων πρὸς διάδομον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Νοομάντην καὶ πνευ- ματιοτὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλή- ρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια. Πνευματισμὸς, ὑπαντιομὸς, τραπέζακι. Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βῆσει τοῦ γραφικοῦ χαρακῆρος.

Συνεννοήσεις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαν- τήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μο- στικότης. Γράψατε: Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαῖρας» ἐσοκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἕκαστον ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαν- τήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ ἐπὶ στήλης, καθίσταται γνωστὸν ὅτι δέον νὰ ἐσοκλείωνται εἰς ἑπισηλὸν τὸ ὄριθὸν ἀν- εἰσιμῶν. Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΓΙΑΝΤΑ:

ΕΞΥΠΝΟΝ ΚΑΙ ΑΤΥΧΟΝ: Τὴν ἀποζη- μίσωσιν δὲν θὰ τὴν λάβετε ἐπειδὴ ἔολετο ἀντι- δραστον εἰς τοῦτο, Γάμον πρὸς τὸ παρὸν δὲν διαβλέπω. Εἰς τὸν ἔρωτα θὰ ἔχετε κάποιον ἐπιτυχιαν τώρα τελευταία. Τὸ μέλλον σας πολὺ περικεραυνώδες. Φροντίσατε διὰ κάποιον συγγενῆ σας ὁ ὁποῖος εἶη πολὺ δυστυχῆς. Πρέπει νὰ τὸν ἀνακουφίσετε.

ΠΑΝΟΝ ΜΑΝΟΝ: Ὁ βίος σας μέχρι σῆ- μερον διήλθε μεσοτὸς περιπετειῶν καὶ οἰκογε- νειακῶν ἀνωμαλιῶν. Γάμον δὲν διαβλέπω, ἀλλ' ὅπως σὰς τὸν συνιστῶ. Δὲν εἶναι δυνα- τόν, λόγῳ τοῦ χαρακῆρος σας, νὰ καταστή- σαι εὐτυχὴ μίαν γυναῖκα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΣΦΑΙΡΑΣ: Αἱ ἐπιχει- ρήσεις σας δὲν πηγαινῶν διόλου καλὰ, διότι δὲν τὰς παρακολουθεῖτε καλὰ. Ἐχρῆθος ἔγε- τε καὶ μαλιστα ἐπιβλαβεῖς. Τέκνα δὲν θ' ἀ- ποκτήσατε. ΙΩΑΝΝΗΝ Α. Π.: Τὸ μέλλον σας δὲν θὰ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΦΑΙΡΑΣ

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαῖρας» πωλοῦνται κατὰ κάτωθι βιβλικά καὶ μυθιστορήματα:

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ» 2ου, 3ου, 4ου, 5ου 6ου καὶ 7ου ἔτους ἕκαστ. Δρ. 70

ΕΡΓΑ Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ Ἡρὸ καὶ Λεάνδρος ἕκαστον Δρ. 15 Ἰουδῆ » » 15 Ἐνα φίλὸ στὸ σκοτάδι » » 25 Ἄσμα ἑορμάτων » » 26

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΦΑΙΡΑΣ Γέμμα » » 4 Φιλοδοξίαν » » 4 Ἀλλοκοτῶν ἡμερολόγιον » » 10 Ὁ γάμος τῆς Γρηῆς » » 3 Τὸ Φρανκοῦσιον » » 3

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΓΝΩΣΕΙΣ Μέγας ὁδηγὸς καλλονῆς » » 30 Οἰκιακὴ μαγειρικὴ » » 15 Μαγειρικὴ-Ζαχαροπλαστικὴ » » 25 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Κασσιανή, » » 50 Τὸ φρικτὸν λάθος » » 10 Ἡ Γενοβέφα, μικρῇ, » » 10 Ἡ Γενοβέφα, μεγάλῃ, » » 25 Ἡ Γκόλφω. Περσεΐδα, » » 15 Ἡ Ἑορῆ » » 15 Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου » » 15 Ἡ κόκκινη μάσκα » » 15 Ὁ κόκκινος διάβολος » » 15 Ἡ γυναικίκα, τὰ χαρτιά καὶ τὸ κροσὶ » » 15

Ἡ μπιτέρα τοῦ ἄγ. Φανουρίου » » 15 Πάπισσα Ἰωάννα » » 30 Ἡ ἄρχοντισσα τῆς Σμύρνης » » 20 Λαογιάννης » » 40 Μαρία Πενταγιώτισσα » » 40 Κυρία μὲ τὰ Καμλίνας » » 20 Καρδιὰ τῆς Μάννας » » 50 Μαῦρη μάσκα » » 40 Γιάννης, Πῶλ Δὲ Κὼκ » » 20 Ὀδηγὸς καλῆς συμπεριφορᾶς, Χρυσόδοτος » » 30

Χαλιμᾶ, σελίδες 700 » » 40 ΔΙΑΦΟΡΑ Τὰ 52 παραμῦθια » » 7 Ὁ Φιάκας » » 7 Ὁ Μπετροδίνος » » 6 Ὁ Ροβινσὼν » » 7 Μυθολογικὸν Συντόμα » » 4 Ὀδοιπορὸς τοῦ Σούτσου » » 10 Ὁ κακοῦρος Πετιεζῆς » » 4 Τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου » » 7

Ἡ Ἀρετοῦσα, Πολ. Δημητρα- κοπούλου » » 15 Τὰ Μυστικὰ Καλλονῆς » » 25 Τὰ Μυστικὰ τοῦ ἀποκτᾶν πε- ριοισίαν » » 25 Φυσιογνωσία » » 25 Γιὰ νὰ μάθετε νὰ ὀνωτίζετε » » 60 Ὑγιεινὴ ἡδονῶν - τέρψιν » » 30 Ἡ ψυχολογία τοῦ ἔρωτος » » 25 Ἐρωτικὴ ἐπιστολογραφία » » 15

Τὰ ἀνοήτως ἀποστειλλόμενα εἰς τὸ ἐξο- τερικόν, ἐπιβαρύνονται μὲ δραχ. 5 ἕκαστον τὰ μεγάλα καὶ δραχ. 2 τὰ μικρά. Διὰ τοὺς ἀγοράζοντας χονδρικῶς γίνεται ἕκαστος 20 ο)ο

Τὸ ἀντίτιμον στέλλεται πρὸς τὸν δευθυ- τὴν τῆς «Σφαῖρας» κ. Ἀντ. Μ. Σουρίγον, ἀγίου Κωνσταντίνου 7, Ἀθήνας.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ; ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΑΥΤΗΝ

Χατζηναβάτης. (κτυπῶ τὴν πόρτα τῆς παράγκας τοῦ Καραγκιόζη) — Βρὲ Καραγκιόζη ἀνοίξε ματάκια μου κ' ἔχω γὰρ σοῦ σπουδαία πράγματα.

Καραγκιόζης. — Πήγαινε ἀπὸ δῶ. Μωρὲ βρεμέτη, γὰρ μὴ σὲ κάνω γὰρ ἴαρο.

Χατζηναβάτης. — Τώρα ποῦ ἔγινες μάγος τὸ ἔξω πῶς μπορεῖς νὰ μὲ κάνῃς ὅτι θέλεις. Ἄνοίξε ὅμως γιατί θέλω νὰ σοῦ πῶ σοβαρὰ πράγματα.

Καραγκιόζης. — Ὅχι σ' ἀνοίξω, ὅτι ὅμως δὴς δὲν θὰ μιλῆσαι διόλου.

Χατζηναβάτης. — Βουβὸς θὰ μείνω Καραγκιόζη μου, βουβὸς καὶ κουφός.

Καραγκιόζης. — Καὶ στραβός. Χατζηναβάτης. —

Καὶ στραβός! Καραγκιόζης. — Θεόστραβος Χατζηναβάτης. — Καὶ θεόστραβος Καραγκιόζη μου. Καραγκιόζης. — (τοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα). — Εἰσελθε.

Ὁ Χατζηναβάτης μπαίνει μέσα στὸ σπίτι καὶ τοῦ Καραγκιόζη καὶ τὰ χάνει μὲ τὰ παρὰξένα ποῦ βλέπει. Ὁ Καραγκιόζης φορεῖ μιά ἀσπρὴ κουκαμισσα ἀπὸ πάνω ἔως κάτω, ἔχει ἀλοίψει τὸ πρόσωπό του μὲ μαῦρο βερνίκι καὶ φορεῖ αὐτὴ μέση του μὲ ζῶνη ἀπὸ τομάρι.

Χατζηναβάτης. — Παναγία μου! Πῶς ἔγινες ἔτσι, Καραγκιόζη μου; Τί χάλια εἶν' αὐτά; Γιατί ντυθήκαες ἔτσι;

Καραγκιόζης. — Ἔτσι ντύνονται οἱ ὑπνωτιστὰδες καὶ οἱ μάγοι.

Χατζηναβάτης. — Εἶσαι λοιπὸν ὑπνωτιστής;

Καραγκιόζης. — Μάλιστα.

Χατζηναβάτης. — Κοὶ τί κάνεις;

Καραγκιόζης. — Δηλαδὴ εἶμαι δάσκαλος τοῦ ὕπνου, βρὲ κουτέ. Κοιμίζω τοὺς ἀθρώπους ποῦ δὲν μποροῦν νὰ κοιμίσουν οἱ δασκάλοι.

Χατζηναβάτης. — Πῶ, πῶ, πῶ! Τ' εἶν' ἐκείνο; Μιὰ γάτα ψόφια.

Καραγκιόζης. — Μὴ τὴν πειράξεις. Εἶναι τὸ ἔργασιό γιὰ τὸν ἔρωτα.

Χατζηναβάτης. — Δηλαδὴ;

Καραγκιόζης. — Δηλαδὴ ἅμα δὲν σ' ἀγαπάει ἡ ἑρωμένη σου ἔρχεσαι ἐδῶ, ἀνοίγεις τὸ στόμα τῆς γάτας, τῆς ρίχνεις μέσα ἕνα τάλληρο καὶ αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ ἀγάπη ἢ ἑρωμένη σου.

Χατζηναβάτης. — Μωρὲ, τί μοῦ λές;

Καραγκιόζης. — Μάλιστα.

Χατζηναβάτης. — Κ' ἐκείνο ἐκεῖ τί εἶναι; Σερὰ λουλούδια;

Καραγκιόζης. — Ὅχι εἶναι περσινὲς κολοκυθοκορφάδες ἀπὸ κολοκύθια τῆς Αἰγύπτου. Ἄμα θέλεις νὰ ἐκδικηθῇς τὸ σπιτονοικοκύρη σου ἢ τὸν μπακάλη σου ἢ τὸ μανάβη σου ἢ κανένα χρηματιστὴ τοῦ δίνεις καὶ τρώει μιὰ κολοκυθοκορφάδα ἀπὸ αὐτὲς καὶ πάει δουλειά του.

Χατζηναβάτης. — Τί, θὰ πεθάνη;

Καραγκιόζης. — Ὅχι θὰ κοιμηθῇ μονάχα 48 μέρες.

Χατζηναβάτης. — Σὲ καλὸ σου. Κ' ἐκείνο ἐκεῖ τί εἶναι;

Καραγκιόζης. — Παπούτσι ἐνὸς πεθαμένου. Τὸ παίρνεις, τὸ βράξεις, δίνεις τὸ ζουμί του στὸ Μποδοσάκη καὶ τὸν ἀγαθάξεις νὰ πάρῃ τὰ παπούτσια του στὸ χέρι. Ἄμ' ποῦ νὰ δῆς καὶ τὸ ἔργασιό οὐ γάμου.

Χατζηναβάτης. — Καραγκιόζη μου, ντροπή. Καλὰ ποῦ δὲν εἶνα. Ἐδῶ καὶ ξένοι ἀθρώποι νὰ μᾶς ἀκούσουν. Πῶ, πῶ, πῶ!

τοὺς γάμους. Χατζηναβάτης. — Ἔτσι ντέ, ἔλεγα κ' ἐγώ. Καὶ τί πράγμα εἶν' αὐτό, Καραγκιόζη μου;

Καραγκιόζης. — Κάτι κοραμέλλες ἀπὸ διόμπολη, κόκκαλα τοῦ μπακαλιάρου, ζαφορὰ καὶ κρέμα κ' ἀπίγανο. Ὅποιος φάει μιὰ ἀδύνατο εἶναι νὰ μὴ λυσσάξῃ γιὰ γάμο. Φαντάσου, προχτὲς ἔδωσα μιὰ σὲ κάποια γορὰ 80 χρονῶν καὶ ἀμέσως μοῦ ρίχτηκε.

Χατζηναβάτης. — Καραγκιόζη μου, σὲ θαυμάζω. Πῶς κατορθώσες νὰ τὰ μάθης αὐτὰ ὅλα τὰ πράγματα;

Καραγκιόζης. — Καὶ τί σπουδαία τόσον καιρὸ, βρὲ χρυσούξη; Γιατί δὲν ἄφησα μαγέριχο γιὰ μαγέριχο καὶ πατσατζίδικο γιὰ πατσατζίδικο; Γιατί ἐπήγα καὶ κάθησα δυὸ μῆνες στὸ Γαῖδουρονήσι; Γιὰ νὰ σπουδάσω τὴν μαγεία.

(Ἀκούγονται κτυπήματα στὴν πόρτα καὶ μιὰ γυναικεία φωνή).

Ἡ Φωνή. — Μέσα εἰσεθὲ ἀξιότιμε κύριε ὑπνωτιστά;

Καραγκιόζης. — Χατζηναβάτη, κρύψου.

Χατζηναβάτης. — Τ' εἶναι βρὲ ματάκια μου; Καραγκιόζης. — Εἶναι μιὰ μεγάλη κυρία ποῦ ἔρχεται γιὰ νὰ τὴν ὑπνωτίσω.

Χατζηναβάτης. — Κοὶ ποῦ τῶμαθε, Καραγκιόζη μου, πῶ; εἶσαι ὑπνωτιστής;

Καραγκιόζης. — Ἀπὸ τῆς ἑφημερίδες τῶμαθε καὶ μοῦγραψε νὰ τὴν περιμένω. Κρύψου τώρα ἂν θές νὰ δῆς πράγματα ποῦ θὰ φρίξῃς.

Χατζηναβάτης. — Ἦθελα Καραγκιόζη μου νὰ σοῦ πῶ γιὰ μιὰ δουλειά ποῦ θὰ κάνουμε μὲ τὸ Σουλτάνο.

Καραγκιόζης. — Ὑστερα, ὕστερα. Δρόμο τώρα, κρύψου καὶ ὅταν ἀκούς νὰ φωνάζω κτύπα τὸ κῶδι σου ἢ βῆξε νὰ τὸ κάνῃς ἀμέσως.

Ὁ Χατζηναβάτης κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Ἡ Φωνή ἀπὸ ἔξω. — Κύριε ὑπνωτιστά εἰσεθὲ μέσα;

Καραγκιόζης, (ἀνοίγει τὴν πόρτα). — Περιστερε παρακαλῶ κυρία μου.

Ἡ κυρία. — Θεέ μου, τί ἐνδυμασία εἶν' αὐτή!

Καραγκιόζης. — Ἔτσι ντύνονται οἱ ὑπνωτιστὰδες, κυρία μου.

Κυρία. — Ἐχετε δίκιο. Λοιπὸν θὰ μὲ ὑπνωτίσετε;

Καραγκιόζης. — Μάλιστα. Πέσε χάμου.

Κυρία. — Ἀλλά, κύριε δὲν βλέπω κανένα κάθισμα.

Καραγκιόζης. — Καθίστε κατάχαμα.

Κυρία. — Κατάχαμα;

Καραγκιόζης. — Ἄμ' βέβαια γιὰ νὰ ὑπνωτισθῆτε εὐκόλα πρέπει νὰ κάθεστε ἀναπαυτικά.

Κυρία. — Πολὺ καλὰ. (Κάθεται χάμου). Δὲν μοῦ λέτε τώρα, σὰς παρακαλῶ πολὺ, διὰν κοιμηθῶ θὰ μπορέσω νὰ συναντηθῶ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρός μου, ὅπως λέτε;

Καραγκιόζης. — Μάλιστα, κυρία μου. Ἐγὼ ἔχω τὴν δύναμη νὰ σὰς κάνω νὰ συναντηθῆτε ὄχι μονάχα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρός σας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ πνεύματα ὄλων τῶν γνωστῶν σας τοῦ πρώτου νεκροταφείου, φτάνει μονάχα νὰ κάνετε ὅτι θὰ σὰς πῶ γιὰ νὰ πετύχῃ ὁ ὑπνωτισμός.

Κυρία. — Εἰς ὅλα θὰ σὰς ὑπακούω, κύριε ὑπνωτιστά.

Καραγκιόζης, (παίρνει στὸ ἕνα τοῦ χέρι μιὰ ρέγκα καὶ στὸ ἄλλο μιὰ ντομάτα). — Κυρία. ἀνοίξτε τὸ στόμα σας.

Κυρία. — Τὸ ἀνοίξα.

Καραγκιόζης. — Δαγκώστε λιγάκι ρέγκα.

Κυρία. — Ρέγκα;

Καραγκιόζης. — Δαγκώστε γιὰ νάρθη τὸ πνεῦμα νὰ σὰ; κοιμήση.

Κυρία. — Ἐδάγκωσα.

Καραγκιόζης. Δαγκώστε καὶ λίγη ντομάτα. Εἶναι Ἀργήτικη.

Κυρία. — Ἐδάγκωσα, μά...

Καραγκιόζης. — Σιωπή. Ἡ ντομάτα μὲ τὴν ρέγκα θ' ἀνοίξουν τὴν ὄρεξι τοῦ πνεύματος.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΓΚΟΥ

Ο ΜΠΟΔΟΣΑΚΗΣ ΑΔΩΝ

ΕΙΣ ΗΧΟΝ ΓΝΩΣΤΟΝ

Πάρτε συντρόφοι μου, πάρτε λιρούλες στὴ φτήνια τῆς πουλῶ σωρὸ - σωρὸ

Κοντὰ μου ἐλάτε σεῖς, μελαγοινοῦλες γιὰ νὰ γλεντήσουμε νὰ σὰς χαρῶ.

Πάει, πάει, πάει, πάει ὁ Μποδοσάκης πάει, πάει καὶ ὁ Τανταλίδης καὶ δὲν γυρίζουν πειά.

Πάει, πάει, πάει, πάει, πάει καὶ τὸ καρβέλι πάει, καὶ τὸ μαῦρο καὶ τὸ ἄσπρο καὶ δὲν γυρῶει πειά.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΩΝ

- Πόσο λοιπὸν, Χασιάπογλου,
- Σαράντα, φίλε Ἀράπογλου.
- Σαράντα δύο πρέπει νὰ πᾶρῃ.
- Ἀλλὰ κανένας δὲν ζητάει.
- Στὰ πεντακόσια ν' ἀνεβῇ γιὰτ' ἔχουμε ζηταίει.
- Πολὺ σωστὸ εἶναι αὐτό, γιὰτ' ἡ Αἰλὴ θέλει ὠττό.
- Σκουῖζει ὁ λαὸς Κιρκετιάν,
- Ἄστον καὶ ἄς σκουῖζει, Μασασιάν.
- Σήμερα πήγε στὰ πενήντα, γιὰτί ἔχει ἔξοδα ἡ Αἰντα.
- Ἐλα στὸ σπίτι ν' ἀταμώσουμε νὰ δοῦμε πῶς θὰ τὴν ὑψώσουμε.
- Ἀλλὰ δὲν πάει πειὸ ψηλὰ καὶ τὸ κεφάλι μου χαλᾷ.
- Ἀπὸ τὰ ἐξήντα νὰ τὴν διώξουμε.
- Μὲ πῶς νὰ γίνῃ;
- Νὰ τὴν σπαρῶσουμε.
- Ἀλέπογλου, λαμβάνουν μέτρα, κάποιοι φτωχὸς ἀρπάξει πέτρα.
- Βλέπω ἀστειφύλακες σωρὸ φωνάζει ὁ ὑπουργὸς νὰ σὲ χαρῶ καὶ τὰ βιβλία μᾶς γυρεύει.
- Δόξα σοὶ ὁ Θεός. Τώρα θ' ἀνέβῃ.

Ο ΣΒΙΓΚΟΣ

Τώρα σταθῆτε νὰ σὰς ἀλοίψω τὰ μούτρα μὲ ἄλευρι.

Κυρία. — Μὰ τόσα πράγματα πρέπει νὰ γίνονται γιὰ νὰ μὲ ὑπνωτίσετε; Τὸ ἄλευρι τί χρειάζεται;

Καραγκιόζης. — Χρειάζεται γιὰ νὰ μὴ σὰς γνωρίσῃ τὸ πνεῦμα καὶ δὲν θέλει νάρθη.

Κυρία. — Ἐμπρός λοιπὸν, ἄς τὸ δεχθῶ καὶ αὐτό.

(Ὁ Καραγκιόζης τῆς ἀλοίβει τὸ πρόσωπο μὲ ἄλευρι).

Καραγκιόζης. — Φτύστε τώρα τρεῖς φορές.

Κυρία. — Ἐφτυσα Καραγκιόζης. — Δώστε μου ἕνα τάλλαρο.

Κυρία. — Ὅριστε.

Καραγκιόζης. — Φτύστε τέσσερες φορές.

Κυρία. — Ἐφτυσα.

Καραγκιόζης. — Δώστε μου καὶ ἄλλο ἕνα τάλλαρο.

Κυρία. — Ὅριστε.

Καραγκιόζης. — Τώρα κυττάτε με στὰ μάτια καλὰ, ὅπως θὰ κυττάτε κάποιον ποῦ θὰ φοβόσαστε νὰ μὴ σὰς κλέψῃ τὸ πορτοφόλι.

Κυρία. — Σὰς κυττῶ.

Καραγκιόζης. — Προσοχὴ τώρα. Κοιμηθῆτε.

Κυρία. — Δὲν μπορῶ.

Καραγκιόζης. — Κοιμηθῆτε σὰς λέω. Τὸ θέλω. Νὰ, νὰ ἀρχίσαστε νὰ ζαλλίζεσθε.

Κυρία. — Διόλου.

Καραγκιόζης. — Δὲν σὰς ἤρθε;

Κυρία. — Ὅχι.

Καραγκιόζης. — Περίεργο. Θὰ χάλασε, φαίνεται, τὸ μηχανήμα. Γιὰ φέρτε ἀκόμη δυὸ τάλλαρα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ 4ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ